

Pri izkopu je bil poleg članov komisije, svojcev in novinarjev navzoč tudi kaplan v Škofji Loki Igor Stepan.

BOG, NAROD, DOMOVINA!

Predsednik komisije Janez Pintar.

Anton Jereb, ki je kot mladoletni domobranec prišel živ iz Loškega gradu, je ena od neposrednih prič takratnega dogajanja.

Razkrit 50-letni zločin - BODOVLJE

Že vse od osamosvojitve se v javnosti vsake toliko časa pojavi novica, da so nekje v Sloveniji odkrili večje ali manjše povojno grobišče. Do danes se jih je tako nabralo že več kot 150 - najnovejše so odkrili pretekli teden v Bodovljah pri Škofji Loki.

TABOR
07-09 • 2004

VSEBINA

Slovensko domobranstvo - France Krištof	97
Novo odkrito grobišče	101
Evropske zvezde - Tamara Griesser-Pečar	103
Simboli - Zastava evropske zveze	106
Dvanajst evropskih zvezd	106
Neminljiva Slovenija - Gašper Blažič	107
Čestitke domovini	109
Kočevski Rog	110
Midland 2004	113
Spominska proslava na Orlovem vrhu v Clevelandu - Filip Oreh	114
Angelčkom - Marjan Jakopič	115
Spomenik dr. Valentinu Meršolu	116
Ne za eno ne za drugo stran - Stane Snoj	119
Komunistična goljufija - Korošec	121
Ko hudodelci zavladajo - Ivan Glušič	122
Pričevanje Alberta Svetine	123
Vosovske likvidacije	124
Partijski cilji	126
Naši osemdesetletniki	126
Prevara - Miha Kociman	134
Ameriško letalo	136
Tiskovna poročila - dr. Peter Urbanc	138
Odšli so	142
Darovali so	144

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Julij-September 2004 • Ljubljana

France Krištof

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

“Univerza Edvarda Kardelja” v Ljubljani je sicer izgubila sramotno ime, ohranila pa je še vedno Kardeljevo spretnost prilagajanja “marksistične absolutne resnice.” Preteklo bo še nekaj Ljubljanice pod tromostovjem, da se bo slovenska zgodovinska znanost otresla jarma prilagajanja.

S prilagajanjem je bil “sestop z oblasti” komunistov uspešno izveden. Pri tem pa je že strokovno sodeloval podmladek, ki so si ga komunisti pripravili. Saj so za ta namen ustanovili posebno univerzitetno fakulteto za sociologijo, politične vede in novinarstvo. Iz te šole so izšli mojstri v prikrievanju resnice in prilagajanju tako, da večina naroda sploh ne opazi več. Resnica ima pri nas samo še subliminalno vrednost. Govorimo nekaj, zavedamo se pa nečesa drugega. Zavedamo pa se da govorimo drugače kot mislimo. Če kdo pove resnico, komunisti vzrojiijo za žaljenje časti, za napad na človečanske pravice. V takem vzdušju je izšla knjiga zgodovinarja Mlakarja Slovensko domobranstvo. Ta knjiga naj bi bila doktorska teza avtorja.

Obširna je, ima več kot 500 strani. Avtor je imel čas in priložnost, da zbere točne in resnične podatke o domobranstvu in, da poda svoje subjektivno mnenje, kot zgodovinar. Razumljivo je, da smo tudi mi domobranci težko pričakovali izid te knjige. Resnični in točni podatki o domobranstvu vedno bolj zahtevajo vso resnico. Za nas je bilo bistveno

vprašanje, ali se bo tudi ta zgodovinar "prilagodil" ali pa bo imel toliko etične moči in toliko lastne presoje in pokončnosti, da se bo držal resnice in bo znal odkriti zanke in spletke komunističnega zavajanja.

Do pričakovane spremembe žal ni prišlo. En sam stavek v angleškem povzetku na koncu knjige je nam v dokaz, da se avtor ni povzpел do spremembe. Na strani 527/28 pravi sledeče: "(Slovenski) komunisti pa so na drugi strani po napadu (Hitlerja) na Sovjetsko zvezo začeli s takojšnjim, silovitim oboroženim uporom proti okupatorju)".

Da to ni resnica bi moral zgodovinar Mlakar vedeti, ali pa naj vpraša ljudi na podeželju. Po Protiimperjalistični fronti, ki je komunistom veljala za časa pakta Stalin - Hitler, katerega pa avtor ne omenja, je ob napadu Hitlerja na Stalina prišel ukaz iz Moskve "proletarcem vseh dežel" za oborožen napad gverile na okupatorja. Kot zvesti Stalinovi hlapci je slovenska partija razglasila upor,

"...ko sovjetski so junaki skupni boj oklicali." Vendar tega upora okupatorju v začetku sploh niso izvajali. Ta upor ali nasilje so izvajali poti domačemu neoboroženemu prebivalstvu. Saj je celo Kardelj ugovarjal, ko je pod atentatom v Ljubljani padla fašistka Rea. Ta umor komunistični taktiki začasno ni odgovarjal.

Nasilje nad narodom pa je trajalo dolgo, od junija 1941 pa do junija 1942 ali še čez. Ni ga bilo človeka, ki bi temu narodu pomagal. Ni ga bilo voditelja, ki bi zagrozil komunistom: "Dovolj je vaših krvavih burk, vaših laži, nasilja, vaše goljufije naroda, vaših sprenevedanj z PF in OF, vašega bratstva včeraj z nacisti, danes z boljševiski !" In ker ga ni bilo - voditelja (Ob bombardiranju Beograda, je podlegel Korošec), je Slovenska zaveza poslala na teren prvo bojno grupo v opozorilo komunistom in zbiranje fantov za poznejši napad na okupatorja. Nam, ki poznamo velike trike prevare upora komunistom se vprašamo, zakaj avtor tega podrobneje ne opiše, zakaj to je temeljni vzrok našega odpora proti komunistom. Zakaj se v naslednjih poglavjih dotika točnosti, kar je prav, v tem poglavju pa ne objavi statistike, koliko so bile slovenske žrtve tako imenovane NOB in koliko je bilo padlih okupatorjevih vojakov. Saj bi bila številčna razlika med temi žrtvami podatek za razumevanje protikomunističnega odpora. Ali tega ne omenja iz previdnosti ali pa smatra podatek za nepomemben.

V dnevniku A.Kuharja stoji, kako je stranka SLS tik pred drugo svetovno vojno sklenila, da z okupatorjem v nobenem primeru ne bo sodelovala. Lahko si torej mislimo, v kakšni zagati se je znašel predstavnik te stranke, ban dr. Marko Natlačen, ko se je v maju leta 1942 pojavil v njegovem stanovanju velikolaški župan z zahtevo po orožju. Župan je pravil, da je zjutraj, še v mraku prišla k njemu skupina kmečkih fantov, v samih srajcah, nekateri še celo bosí z obupom, da ne morejo več vzdržati partizanskega nasilja. Rekli so mu, da naj gre k Italijanom in zahteva orožje od njih, če oni ne morejo zagotoviti varnosti. Branili se bodo sami.

Paternost jim je ugovarjal, da to ni pravilno, da ni častno vzeti orožje od sovražnika. Pa so mu odgovorili: "Gospod župan, mi in naše družine hočemo živeti, ali pa nas pobite vi, da bomo mi ostali "častni" in "čisti."

Tudi Ban dr. M Natlačen je ugovarjal županu, češ, da to ne bi bilo možno in primerno, da bi šel k Italijanom iskat pomoč ker, da bi to pomenilo kolaboracijo. O tem sta dolgo razpravljala. Ko je župan Paternost odhajal, se je na vratih ustavil in dejal: "Gospod ban, mi bomo orožje dobili, brez vas, ali mimo vas!"

Oborožen odpor proti krvavemu terorju komunistov ni izviral iz buržuaznih spletk, ali dovoljenja iz Londona, kot trdi zgodovinar Mlakar, ne iz protirevolucionarnega duha, ali obrambe vere. Še najmanj pa ne iz Repetovega "skrajnega roba prtiliberalizna "Mahničeve vrste. Ne! Upor proti komunizmu je izviral iz obupa bosobogih slovenskih samosrajčnih fantov, ki so zahtevali varnost zase in za svoje družine. Izviral je iz nujnosti za lastno domačo, slovensko samoobrambo pred nasilnimi proletarci.

Tu bi opozoril zgodovinarja Mlakarja, ko pravi: "OF oz. KP se je odločila za zgodnjo akcijo proti okupatorju in tudi za revolucijo."

KP se je odločila izrecno samo za revolucijo, borba proti okupatorju je bila pesek v oči zaslepljencem. Da pa bi pritegnila slovenske idealiste, je znak revolucije - srp in kladivo - zamenjala za rdečo zvezdo OF.

Svojo nejasnost Mlakar potrdi, ko pravi: "...pri tem pa odgovor na vprašanje, kaj je bil končni cilj in kaj zgolj sredstva, niti ni tako pomemben, če ostajamo zgolj na območju akcije.

Ravno akcije obeh nasprotnih si polov so bile tiste, ki so narodu

kazale namen. Ali resnična osvoboditev domovine in naroda, ali osvoboditev partije z revolucijo. Bralcu hoče Mlakar prikazati, da hoče biti objektivni, nepristranski, vendar te objektivnosti ne doseže povsem, zaradi virov, ki jih je imel na razpolago, celo prehaja v nevednost:

“Na ta dvojni, nepričakovani odziv, (borba proti okupatorju in revolucija) je protikomunistična stran odgovorila samo z enojno – s protirevolucijo in to v obliki kolaboracije.

V pojasnilo gospodu zgodovinarju: Nacionalna ilegala se je borila proti dvema sovražnikoma in – brez kolaboracije; proti okupatorju in komunistom, od Novega mesta do Gorjancev in od Bele Krajine do Šetruperške doline Nerazumljivo je, da celo nepristranski zgodovinar to prezre.

Drugo pa so vaše fante, posebno na Notranjskem in v okolici Ljubljane partizani prisilili v obrambo. Po več kot enem letu nasilja, poniževanja, zmerjanja in ubojev, so ti fantje iskali pomoči. Kje, kdo naj bi jo dal? Hinavski Italijan je bil manj sovražen, kot domači komunisti. Ta odpor najnižjih plasti slovenskega naroda je zahteval orožje kot pomoč lastnemu upravičenemu odporu, zahteval ga je od kogar koli, saj prijateljev ni bilo.

Tukaj je prav, da poudarimo slovensko edinstvenost v Evropi. V vsej Evropi so bili samo slovenski komunisti tako sadisti, da so se oklicali za” suvereno” oblast - avtor ne pojasni, kdo jim je dal to oblast – in pod smrtno kaznijo prepovedali vsakomur boriti se proti okupatorju izven komunizma.

Boris Mlakar se ogne osnovnega vzroka vaških straž, on jih imenuje MVAC ter domobranstva in njune “ideologije.” Ta “ideologija” pa ni bilo drugega, kot upor proti nasilju, od začetka do konca.

Dandanes je ta osnovni namen vaških stražarjev, domobrancev in četnikov splošno jasen vsem, ki hočejo razumeti. Ne bi nas bilo, če ne bi bilo nasilja. Ne bi nas bilo, četudi bi Cerkev obsojala komuniste kot ateiste. Ne bi nas bilo, četudi bi partizani pod lažno krinko OF pozivali v boj proti okupatorju, pri tem pa ne bi prizadejali Slovencem nobene škode, ne v življenju ne v imetju. Kdo bi mogel ponosnega, toda mirnega slovenskega človeka, ki skrbi za svojo družino, za svojo setev, košnjo in žetev, za svojo živino pripraviti do tega, da bi se ponižal in šel prosit sovražnika – okupatorja za orožje in zakaj, - saj bi ga ne rabil!

Protinasilje je iz lastnih izkustev, včasih do skrajnosti tragičnih, ostalo v zavesti in dolžnosti vseh vaških stražarjev, domobrancev in četnikov. Resnica je čisto preprosta, enostavna in ne terja nobenih raziskav in študija strokovnih zgodovinarjev. Ni nam treba razprostrirati veličastne panorame znanstvenih podatkov. Mlakarjevo "Slovensko domobranstvo" pri vsej njegovi res zaslužni obilici resničnih dokazov, komentarjev, je zasenčilo delo, ker je morda - nehote izpadel ključni podatek: VZROKA IN NASTANKA NAS SLOVENSКИH DOMOBANCEV !

NOVO ODKRITO GROBIŠČE

V torek, 4. maja, so na grobišču pri Bodovljah - Škofja loka pričeli z izkopom žrtev povojnih pobojev. Za grob so komunisti uporabili vdolbino partizanskega bunkerja. Tam naj bi pomorili okoli 30 domobrancev, večinoma iz Črnega vrha.

Komisija je izkop dobro organizirala in zbrala vse podatke o grobišču. Posvetovala se je tudi s predstavnikom vladne komisije, ki je sicer povedal, da morajo upoštevati novi zakon o grobiščih, ki zelo otežuje izkope, in s predsednikom Nove slovenske zaveze, ki jim je povedal, da lahko kopljejo, če lastnik zemljišča to dovoli. In lastnik zemljišča je dovolil.

Že po nekaj trenutkih napetega pričakovanja so se pod lopatami prikazale človeške kosti. Duhovnik Igor Stepan, škofjeloški

Slika štirih bratov Pečenik - Antona, Jožeta, Matevža in Tomaža; na hrbtno stran jim je mati napisala posvetilo.

Sestra štirih bratov Pečenik, ki ležijo v odkritem grobišču, si želi, da bi bili njeni bratje dostojno pokopani.

kaplan, je grobišče blagoslovil. Predsednik komisije, Janez Pintar, ki je zelo zaslužen za to, da se zločini na Škofjeloškem razkrijejo, je po izkopu poklical policijo. Ta je prišla, zbrala nekaj podatkov in kraj zavarovala. Janez Pintar je vprašal kranjskega kriminalista, kaj sedaj, pa mu je ta v grobem tonu očital nepravno ravnanje. Janez mu je odgovoril, da je bil izkop legitim in praven. Vendar pa je Pintar prejel tudi uradni dopis, s podpisom škofjeloškega župana, v katerem ta poziva komisijo za izkop, naj prenehajo z izkopom, dokler občina ne dobi odgovora vlade.

Po poročilih domačinov so komunisti v juniju 1945 odbrali 30 domobrancev, ki so bili zaprti v škofjeloškem gradu, in jih odvedli v hrib nad vasjo Bodovlje. Med potjo naj bi jim eden od domobrancev ušel, druge pa so postrelili in jih zmetali v vdolbino, ki je bila med revolucijo partizansko skrivališče. Grobišče leži v strmini ozke grape. Po tem uboju pa so komunisti v gradu odbrali še večjo skupino ujetnikov in jih pobili pod Sv. Lovrencem.

V Bodovljski grapi so postavili križ znanim in neznanim žrtvam. Eden znanih je Martin Košir, domobranski poveljnik v Škofji Loki in doma v Črnem vrhu. Pri izkopu je bila tudi sestra pobitih bratov Pečenik: Antona, Matevža, Tomaža in Jožeta doma iz Srednjega vrha. Sestra je imela s seboj sliko umorjenih bratov, s posvetilom matere. Izkopu je prisostvoval Alojz Jereb, ki je bil kot vrnjeni domobranec zaprt na škofjeloškem gradu. Povedal je, da so v začetku junija odvedli z gradu

Bo po najdbi posmrtnih ostankov država opravila svojo nalogo.

skupino 30 domobranskih častnikov. Jereb, ki je bil mladoleten, je po vsem tistem, kar se mu je zgodilo hudega, preživel povojne usmrtitve.

**Prvi slovenski general *LEON RUPNIK*
mučeniška žrtev slovenskih komunistov.**

SLAVA MUČENIKU IN JUNAKU!

EVROPSKE ZVEZDE

Obrnimo pogled nazaj, na čas pred letom 1918, ko je v Avstro - Ogrski živelo dvanajst narodov pod eno streho. Reforme so bile potrebne. Prestolonaslednik Franc Ferdinand in tudi zadnji cesar Karl sta načrtovala daljnosežno avtonomijo južnih Slovanov v monarhiji.

Danes bomo z muko na novo gradili nekaj, kar je deloma nekoč že bilo, pa je med drugim zaradi naraščajočega nacionalizma v posameznih narodih monarhije propadlo. Sedaj je Slovenija del večje skupnosti svobodnih evropskih držav.

Čeprav velja Slovenija za vzor vsem novim članicam, se bodo tako mentaliteta kot navade mnogih Slovencev morale spremeniti. Ostanki miselnosti, ki jih je zapustil komunistični režim, nasprotujejo vsakemu pozitivnemu razvoju. Petdeset let totalitarizma je zapustilo boleče in pogubne sledi. Če Slovenija ne bo odstranila komunističnih ostankov in se bojevala proti korupciji, sprenevedanju, laži in privilegijem, bo težko. Evropa vsega tega ne bo prenašala.

Sodstvo je neučinkovito, v zaostankih in politično obarvano, korupcija se ne odkriva in ne kaznuje, mediji so v vladnih rokah, prav tako nadzor. Smešno tolmačenje ločitve cerkve od države preprečuje marsikaj, tudi verouk v šolah.

Slovenija je edina izmed novih članic, katere vlada in palament, do danes še nista obspdila komunističnega sistema. Evropska ljudska stranka upravičeno zahteva, da tisti, ki so bili v preteklosti del represivnega aparata v komunizmu ne smejo prevzeti političnih funkcij.

Tamara Griesser-Pečar, zgodovinarica

Ob vstopu v EU moramo biti ponosni na to, da smo v pičlih trinajstih letih dosegli nekaj, kar je v svetovnem merilu občudovanja vredno, da smo se iz balkanske, manj razvite komunistične države prelevili v moderno, razvito demokratično državo, ki se pridružuje skupnosti najbolj razvitih in najbogatejših držav, ki želi postati do leta 2010 najhitreje razvijajoča se dežela. Ta dežela je bila po prvi svetovni vojni izločena iz kroga srednjeevropskih držav, po drugi svetovni vojni pa smo bili potisnjeni v komunistični Balkan. Sedaj se vračamo z vsemi slabostmi in napakami, ki smo jih pridobili v zadnjih šesdesetih letih. Nekatere smo že odpravili, druge pa še bomo. Po splošnem mnenju smo najbolje pripravljena srednjeevropska pristopnica, ki želi biti v prihodnosti nadpovprečno uspešna evropska država, ki bo na nekaterih področjih prav blizu vrha.

dr. Boštjan Žekš - predsednik SAZU

Vstop Slovenije v Evropsko zvezo dojemam kot velik dogodek za naš narod. Pomeni izziv v vseh ozirih, Prvič v naši dolgi zgodovini vstopamo kot suverena država v povezavo z drugimi narodi, ki predstavljajo napredni svet. Prebuditi se moramo iz letargičnega spanja, ki nam ga je vsilil komunistični režim. Ker smo številčno majhni, se moramo zavedati, da lahko samo kakovost in odgovorna poštenost, ki sloni na vrednotah, nadomesti to majhnost, ki pa ni vedno negativna. Lahko bomo veliki, če bomo v našem ravnanju znali posnemati naše velike može in žene.

Predvsem je zaskrbljujoč demografski vidik. Želel bi si malo več patriotizma in zavesti naše identitete. Ko hodim po koncertnih odrih po svetu, vedno napišem v programski zvezek, da sem sin slovenskih staršev. Tako se srečujemo pevci iz zelo različnih držav. Kakšna medsebojna obogatitev, ko vsak dokazuje ljubezen do svojega naroda in spoštuje drugega. V pestrosti je bogastvo! Čas je že, da Slovenci presežemo stare razprtije na podlagi resnice in pravice ter začnemo zidati Evropo pri nas doma. Le tako bomo močnejši. S tem bomo naredili naši sloveniji največjo uslugo.

Marko Fink - basbaritonist

Razširitev Evropske zveze z desetimi novimi članicami je pomemben korak, ker se povečujeta evropska moč in zmogljivost, s tem pa se krepi varnost in mir. Ena izmed najpomembnejših prvin naše ustave je priznanje načela subsidiarnosti – načela, da večje enote nikoli ne smejo prevzemati naloge, ki jih lahko zadovoljivo rešijo manjše. V tem smislu je jasno geslo Panevropske unije: *"in necessariis unitas, torej samo v bistvenem."*

Ob tem ne smemo pozabiti, da je Evropa krščanska celina. To moramo jasno povedati, nekaterim zahodnim politikom, ki hočejo Boga in krščanstvo izključiti iz politike krščanske Evrope, saj ta Evropa prav skozi krščansko naravnost jamči za osebno svobodo in pravni red. Če ni Boga, je vse dovoljeno. S tem pa odpiramo vrata pravici močnejšega. Zato si moramo prizadevati, da bo Bog omenjen v prihodnji evropski ustavni pogodbi, to pa je odvisno od vsakega izmed nas.

dr. Otto von Habsburg - predsednik Panevropske unije

S 1. majem je Slovenija postala ena izmed držav članic Evropske skupnosti. Slovenci začenjamo novo dobo političnega delovanja. Večji del prebivanja na zgodovinskih tleh, smo Slovenci preživeli v večnarodnih državah.

Razvoj, ki nas je zajel, in razvoj, ki smo ga s svojo kulturno in politično voljo narekovali, se je v zadnjem stoletju tako zgostil, da smo v njem doživeli več kot ves čas pred njim. Sedaj prihaja čas tvorne in suverene volje. Sebe, uspešnost svoje države si moramo postaviti za prvo nalogo. Druga naša naloga pa bo od sedaj tudi Evropa, o kateri pa si ne smemo delati nobenih iluzij.

Janez Evangelist Krek je dejal: „Nam ne bo nihče nikoli ničesar podaril, prej narobe.“ Spomnimo se, kako so Angleži, kot poglavitni akterji antante, leta 1915 s slovensko zemljo in slovenskimi ljudmi plačali Italijane za vstop v vojno na njihovi strani. Spomnimo se, kako so Angleži maja 1945 plačali odhod komunističnih partizanov s Koroškega tako, da so jim izročili slovensko domobransko vojsko. Z njihovo asistenco se je uresničila strašna ironija, da je bila s potoki slovenske krvi plačana – izguba Koroške. Nobene histerije si ne bomo dovolili zaradi teh dejstev, dali pa jim bomo vedeti da vemo, česa so zmožni.

Justin Stanovnik - profesor

SIMBOLI

Zastava evropske zveze

Najbolj prepoznaven evropski simbol je njena zastava: *12 rumenih zvezd razporejenih v krog na modri podlagi*. Število zvezd ne predstavlja števila članic EZ ampak ponazarja popolnost (npr. 12 mesecev, 12 apostolov), krog pa je simbol povezanosti in nerazdružljivosti.

Himna

Evropska himna (od leta 1986) je *Oda radosti*, sklepni del Bethovnove 9. simfonije. Izbrana je bila zato, ker je hvalnica enotnosti in miru med državljani. Himna je uradno brez besedila.

Valuta

Skupna valuta je - *evro*. Kakšen bo slovenski kovanec, še ne vemo, kajti vsaka država ima pravico, da na eno stran kovancev natisne svoje simbole.

Praznik

Skupni praznik je 9. maj, dan Evrope, spomin na deklaracijo Roberta Schumana iz leta 1950, ko so bili postavljeni temelji današnje Evropske zveze.

SLOVENŠČINA BO POSTALA EDEN OD DVAJSETIH URADNIH JEZIKOV V EZ. TO POMENI, DA BODO SLOVENSKI PREDSTAVNIKI V INSTITUCIJAH EZ NA URADNIH ZASEDANJIH LAHKO GOVORILI SLOVENSKO. VSI PRAVNI AKTI, VKLJUČNO Z URADNIM LISTOM EVROPSKE ZVEZE BODO SPROTI PREVEDENI V SLOVENŠČINO. SLOVENSKI DRŽAVLJANI SE BOMO LAHKO Z USTANOVAMI EZ URADNO SPORAZUMEVALI V SLOVENSKEM JEZIKU.

DVANAJST EVROPSKIH ZVEZD

Ko je Evropski svet razpisal natečaj za vse evropske umetnike, da

naj pripravijo skico evropske zastave, je takrat še neznan slikar Arsene Heitz, zaradi posebnega spoštovanja do Brezmadežne, oblikoval predlog zastave, na osnovi čudodelne svetinje, ki jo je nosil okrog vratu.

Na njegovo presenečenje je na natečaju zmagal. Nekareri si sicer nasprotovali zamisli, da bi bilo dvanajst zvezd, saj je bilo združenih šele šest držav. Heitz ni hotel izdati, da temelji njegova zamisel na verskih razlogih, da ne bi prišlo do nasprotovanj, ampak je dejal, da številka dvanajst predstavlja polnost in je ni treba spremeniti niti tedaj, ko bo v Evropsko zvezo povezanih več držav.

Za sklep pa še tale zanimivost: seja, na kateri so zastavo prvič izobesili, je bila leta 1955, datum pa so izbrali povsem iz političnih razlogov: po nekem posebnem naključju je bil to 8. december, dan Marijinega Brezmadežnega spočetja.

Corriere della Sera

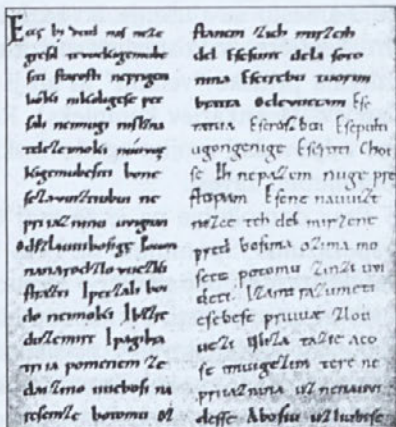

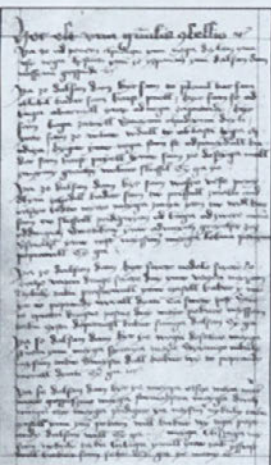
NEMINLJIVA SLOVENIJA

Dva tedna po vstopu v Evropsko zvezo je Slovenija dočakala zgodovinski trenutek soočenja z lastnimi koreninami.

V ponedeljek, 17. maja je bila v Narodni univerzitetni knjižnici razstava najstarejših slovenskih besedil: Brižinskih spomenikov, ki veljajo za najstarejše zapisano slovensko besedilo, ter Stiškega, Celovškega in Čedadskega rokopisa.

Brižinski spomeniki

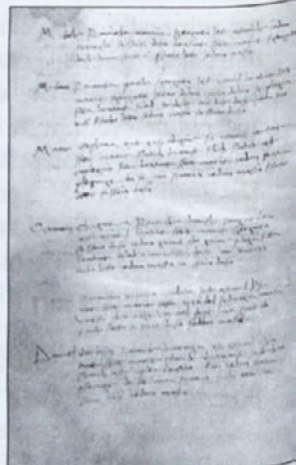

Štiški rokopis

Rateški rokopis

Čedadski rokopis

S temi rokopisi je naša država postala del evropskega kulturnega in civilizacijskega prostora. Brižinski spomeniki, ki jih hranijo v bavarski državni knjižnici v Munchnu, so prav gotovo dokaz, da se Slovenci glede kulturnega izročila lahko merimo z drugimi evropskimi narodi.

Kdor je spremljal slovesnosti ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo, se je lahko soočil s precej nenavadno situacijo: nekateri slovenski politiki, namesto navdušenja, so kazali javnosti precej kisel obraz z izrazi evroskepticizma. Postavljali so vprašanje, kako bo Slovenija v prihodnje vzdržala pritiske "velikih" in ali ji bo uspelo preseči oznako "naroda hlapcev" (Cankarjev kompleks). Rešitev je preprosta: Slovenija se ne sme odpovedati svojim zgodovinskim koreninam, ohraniti mora svojo domoljubno zavest.

Prav domoljubje pa je že vsaj 60 let osrednja točka nacionalnega nesporazuma. Spomnimo se: Leta 1941, po okupaciji, so komunisti ustanovili protiimperialistično fronto, proti Anglo-Amerikancem in so kolaborirali z nacisti. Po napadu Nemčije na Sovjetsko zvezo, pa so jo komunisti preimenovali z osvobodilno fronto, v borbo za Sovjete! Te poteze so bila le zunanja izpostava komunistične partije, ki je z nasiljem in ustrahovanjem prilaščala boja proti okupatorju, v resnici pa je šlo za

partijski glavni cilj - za revolucijo, kar sta kasneje priznala Mitja Ribičič- Ciril in Ivan Maček-Matija.

Uspeh komunistov je bil v tem, da se jim je posrečilo zajahati konja domoljuba, pri tem resnične domoljube označiti za izdajalce in okupatorjeve pomagače. zato so lahko opravičevali pred narodom svoje umore "razrednih sovražnikov." Zgovoren primer je uboj dr. Lamberta Ehrlicha, ki je bil dejansko velik rodoljub.

Domoljubje je bilo za komunistez le maska, ki naj bi vodila k postopni sovjetizaciji Slovenije. Sedanje oblastne elite ne zanimajo kaj dosti korenine slovenskega naroda, kar se kaže zlasti v odnosu do osamosvojitve: državna odlikovanja nasprotnikom osamosvojitve, afera Vič - Holmec in pred nedavnim napad na Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (v povezavi z "izbrisanimi") Po drugi strani pa se vladna nomenklatura ne želi odpovedati češčenju nasilja iz let revolucije, češ da se je takrat začelo slovensko osamosvajanje. Nekateri so šli še dalje: Ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo so na Sabotinu v Novi Gorici očistili napis "Naš Tito." Medtem pa zgodovinsko bogastvo Slovenije, kot je ustoličevanje karantanskih vojvod na Gosposvetskem polju, ostaja v ozadju.

O prihodnosti Slovenije v Evropi bodo odločale volitve v evropski parlament. Evropski poslanci ne predstavljajo vsak svoje države, ampak svojo politično opcijo, zaradi česar je skrb za nacionalne interese prepuščena posameznemu poslancu. Izbor slovenske sedmerice poslancev v evropski parlament bo pokazal kakšno vrednost ima slovenska identiteta.

Gašper Blažič

ČESTITKE DOMOVINI

Ob vstopu Slovenije v evropsko zvezo v imenu članov Avstralskega slovenskega kongresa, čestitamo vsem rojakom v domovini in po svetu. Zahveljujemo se predvsem tistim rojakom, ki ste v dolgih letih komunistične sužnosti, vztrajali v trdni slovenski narodni zavesti in ste kakorkoli prispevali k vrnitvi Slovenije v srce Evrope.

Želimo, da bi vsi rojaki zadihali svobodno in da bi blaginja dosegla slehernega rojaka, predvsem še tiste, ki nosijo breme krivične nasilne politike v preteklosti. Upamo, da se ne bo uresničila nobena pesimistična napoved o življenju v skupni Evropi.

Želimo, da bi se vsak Slovenec, posebno pa naši poslanci v Bruslju, zavedali odgovornosti zaščite slovenskega jezika, naše tisočletne dediščine in naše evropske kulture, na kar smo upravičeno ponosni.

Bog živi Slovenijo v resnični svobodi, enakopravnosti in blagostanju

Cvetko Falež-Avstralija

KOČEVSKI ROG

V nedeljo 6. t. m. smo šli k našim mrtvim bratom v Rog. Čeprav nam vreme ni bilo ravno naklonjeno, se je zbralo toliko ljudi, kot menda še nikoli. Bilo je presenetljivo, da je bila ob breznu v tako velikem številu navzoča tudi mladina. Komunistični "Dnevnik" je zapisal: "**Zbralo se je nekaj sto ljudi**" Urednik "Družine" pa mu odgovarja: "*Petnajste obletne maše za pobite domobrance se je udeležilo okoli šest tisoč romarjev.*" Razočarani pa smo bili nad "kapelo," ki jo je postavila vlada na vrhu vzpetine tako, da navzoča množica ni videla nikogar od nastopajočih. Videli so le tisti, ki so bili prav blizu te čudne stavbe. Nekdo je iskal kapelo, da bi si jo po prireditvi ogledal, pa so mu pokazali, da jo ima pred nosom: "A tole gozdarsko barako imenujete kapelo?" No, naj bo že karkorkoli, vlada je še enkrat dokazala, da ji ni mar ne za povojni genocid, ne za nas preživele in žive.

Spominski objekt je blagoslovil **nadškof dr. Franc Perko**, ki je v mašnem nagovoru opozoril, „da stojimo na svetem kraju. Izvor te svetosti je v resničnem mučenju žrtev, ki so umirale za obrambo krščanskih in narodnih vrednot. Prav tragični konec dokazuje upravičenost njihovega ravnanja, upora revolucionarnemu nasilju.

Te žrtve so temelj prenove in zagotovilo prihodnosti Cerkve na Slovenskem in so temelj slovenske državnosti in samostojnosti, saj sta bili ti doseženi pa zlomu komunizma, sistema proti kateremu so se ti fantje borili. Za te vrednote so se borili, zato se jih danes spominjamo z glo-

bokim spoštovanjem in hvaležnostjo.“

Sledila je beseda *Urške Knez*: „Mi mladi hočemo o Rogu pričati tudi svojim otrokom. Ko sem prvič obiskala Rog, še v spremstvu

staršev, se je šola iz nas mladih norčevala in nam prikrivala resnico. Skrivaj sem brala knjižice, ki so si jih med šepetanjem izmenjavali odrasli. Ko so me „odkrili“ so mi zabičevali, da ne smem nikomur ničesar povedati. Tako sem se seznanjala o strahotah v Rogu. Od tistega maja grozljivih dejanj, je drevje devetinspetdesetkrat ozelenelo. Loči nas samo čas. Takrat so tukaj, prav na tem kraju stali ljudje, po večini naši sorodniki, ki niso mogli verjeti svojim očem. Ko premišljam na silovitost trpljenja, doživljam sočutje, ki boli. Odkar imam družino, še globlje razumen stisko mater in žena, ki so čakale svoje drage, dobesedno noč in dan, pa jih ni bilo.

Ta morija je spremenila naš narod. Izgubili smo svoje vitalno jedro. Ko bomo razumeli kaj je Rog, bo vir energije za narodov obstoj. S obiskom Kočevskega roga pričujem svojim otrokom da je ta kraj svet, da smo dolžni globoko spoštovanje žrtvam, ki so s svojim življenjem in smrtjo pričale za Boga in Slovenijo.“

Hubert Požarnik je nam prikazal partizanom podarjeno vojaško zmago in moralni poraz. „...Šele po zmagi se pokaže prava podoba zmagovalca. njegova morala. Tega, kar se je zgodilo v tistih tragičnih dneh leta 1945 na tem kraju in še na mnogih drugih po Sloveniji, je hudedelstvo in tisti, ki so ga ukazali ali izvrševali so hudedelci. To so izdajalci najhujše vrste - izdajalci človečnosti. S tem ko so v času okupacije zavestno in preračunljivo izrabili stisko slovenskega naroda in zažgali krvavo revolucijo, so se zločinsko pregrešili nad lastnim narodom.

Žal povzročitelji medvojne in povojne tragedije ter njihovi ideološki dediči še vedno ne zmerejo moralne moči pogledati resnici v obraz. Še vedno bijejo vojno z mrtvimi, se upirajo popravi krivic in odobravajo kravo revolucijo, ki jo danes imenujejo NOB, s tem pa še naprej ohranjajo razdor v našem narodu. Da se otresemo dediščine preteklosti in postanemo resnično demokratična, pravna in socialna država, nas poleg resolucije parlamentarne skupščine sveta Evrope, zavezuje tudi resolucija Evropske ljudske stranke, ki odločno zavrača komunistične vodje in njihove sodelavce.”

Sledil je spominski govor **Staneta Šterbenka**: “Vemo, da ta kapela ni, kar Kočevski rog terja. Dans tu ni enega kompetentnega predstavnika slovenske oblasti, ki bi v imenu države pobitim in njihovim svojcem izrekel obžalovanje vsaj z eno samo besedo – **oprostite**. Oddahnili bi se in to razumeli kot ponujeno roko. Sprejeli bi jo in razumeli kot možen začetek poti slovenske pomiritve. Žal obnašanje vladajoče garniture kaže, da tega noče. Še več, razdvajanje stopnjuje in vsiljuje pokomunistični totalitarizem. Kako naj razumemo žaljivi zakon o vojnih grobiščih, ko je poboje prekvalificiral v zakonite usmrtitve, za katere ne odgovarja nihče.

Najbolj predrzno je, da na praznovanju državnega praznika, ki je praznik nas vseh, pojejo komunistično internacionalo. To nikakor ne vodi k slovenski spravi. To delajo zato, ker hočejo v zadnjem trenutku to, kar je bilo nemoralno, narediti za moralno. Na še nepozabljenih refleksih ubogljivosti, ki so v narodu ostali, hočejo uresničiti svojo demokracijo, v kateri bodo imeli neomejeno realno moč, hočejo skovati totalitarno demokracijo. Mi pa, ki stojimo na tem kraju, vemo, da se to ne bo zgodilo. Resnica, ki zajema naš narod na globoko. Od Ehrlicha do zadnjega dolenskega fanta, ki je oblekel domobranksko uniformo, da bi se bojeval za dve stvari, ki sta mu, ne da bi prav vedel zakaj, bili pri srcu: to je slovenstvo in krščanstvo in, ki so ga potem, ko se ni več mogel bojevati, potem, ko so ga dobili v roke zvezanega, na robu enega teh brezen ubili.”

Kočevski rog je gorel v tisoč lučkah, ki so trepetajoče ob breznihi pozdravljale odhajajoče romarje, kakor duše pomorjenih in naročale: Še pridite k nam!

Nič ni bilo napisanega o lanski komemoraciji v Kanadi. Bilo je krasnó jesensko vreme - v Kanadi so jeseni jako lepe, ko se je zbralo okoli 300 ljudi, kar je nekaj več kot prejšnja leta. Mnogi so prišli zaradi nove storjene krivice, neresnice o domobrancih, nerazumne poteze Slovenske države, ki naj bi bila demokratska. Gre za neverodostojen napis na grobiščih. Tako naj bi v Rogu in Teharjih pisalo, da so pokopani domobranCI žrtve vojne in povojnih usmrtitev. S takimi lažnimi napisi skušajo zakriti, "popraviti" največji zločin revolucije, ki bi edina morala biti zapisana obeležju kot krivec slovenskega genocida.

Komemoracijo je vodil, nadaljujoč družinsko očetovo tradicijo, Ciril Pleško mlajši. Prvo besedo je predal podpredsedniku Tabora Lojzetu Riglerju, k je že krepko v letih in nič več tako mogočen pevec, a se za Midland še vedno potruði, da izkaže čast in se spomni naših mrtvih junakov. Ljubljanski škof rev. Uran je imel lep, kratek nagovor, sledil mu je dr. Peter Urbanc, z daljšim govorom o današnjem odnosu režima do domobranstva. Kot vemo, je ta odnos še vedno neprimeren. Na eni strani bi se radi oddolžili z urejenimi prostori na moriščih in s spomenikom, pa s Kučanovim polaganjem venca, po drugi strani pa nam ne priznajo niti satusa veteranov. Vse mogoče nam očitajo, ne priznavajo svojega krutega nasilja in umorov, za kar so nas prisilili, da smo se organizirali v samoobrambo.

Po položitvi lepega venca in lepo odpetih domobranskih pesmih se je komemoracija nadaljevala ob kapelicaH križevega pota, ki ga vodil naš Ciril Pleško. Bilo je lepo doživeto. Čutili smo, da z nami pojejo in molijo naši pomorjeni bratje.

Lepa hvala predsedniku Tabora Lojzetu Riglerju, za prisrčen pozdrav. Prav tako hvala častitemu škofu Uranu za besede tolažbe ob nedopovedljivih žrtvah ki naj bi jo dojeli v luči vere. Hvala dr. Petru Urbancu za moč besede resnice.

Hvala pevcem za lepo petje in Cirilu Plešku za organizacijo ter vodstvo proslave. Hvala vsem sodelavcem in navzočim. Vsi ste pripomogli, da je to naše kanadsko srečanje ob spominu na naše mrtve brate tako lepo uspelo.

SPOMINSKA PROSLAVA NA ORLOVEM VRHU V CLEVELANDU

Je bila kot velik pušlec slovenskih zastav. Ob kapelici stoji stena z imeni vseh znanih grobišč v Sloveniji, kje so divjali partizani po koncu vojne z mučenjem in morijo svojih nasprotnikov. Poleg stene je v naravni velikosti lik domobranca.

Že v soboto 19. 6. 2004, so se v mraku zbrali prijatelji in soborci, ker so z molitvijo rožnega venca, molil je blagajnik Zveze Tabora Filip O. Lampič, počastili žrtve komunistične revolucije.

Sončno nedeljsko jutro, je vabilo prijatelje in znance od blizu in daleč, da se duhovno združimo z našimi nepozabnimi mrtvimi brati. Ob 11. uri se je oglasila tista večno lepa in tako pomenljiva posebnno za tisti čas: Marija pomagaj...sledilo je zvonjenje, ki je vabilo k sv. daritvi. Točno ob dvanajsti uri preneha zvonjenje. Zvočniki so naznanili -tap-melodijo za položitev venca. Člani DSPB Tabor - Cleveland se bližajo z Ameriško zastavo, ob njej vzporedno pa nosi domobranec slovensko narodno zastavo, za njimi pa nosi član organizacije društveni prapor. V primerni razdalji nosijo trije domobranci veliki venec, ki ga položijo pred simbolno steno žrtev. Po minuti molka se oglasi ameriška himna in za njo v močnih zvokih še slovenska himna. To je dalo močnega povdarka proslavi, zajelo je navzoče.

Filip Oreh je predstavil gospo Mari Kolman, soprogo našega zaslužnega predsednika, domobranskega stotnika Ludvika Kolmana, ki je občuteno recitirala odlomke iz "Kočevskega Roga." S tem smo zaključili uradni del proslave, za kar se je tajnik društva toplo zahvalil vsem sodelujočim tako v pripravi kot izvedbi. Z Marijino pesmijo članov pevskega zbora cerkve Marije Vnebovzete je naš dolgoletni, zvesti č. g. Župnik Franci Kosem opravil sv. daritev. Slavnost sta popestrili slovenski narodni noši, gospa Marija Župančič in vnukinja naše priljubljene gospe Mari Kolman.

Po sv. opravilu, smo odšli v dvorano, kjer so nam naše pridne kuharice pripravile okusno kosilo.

Bilo je lepo in dovezeto, dan, ki ga zaslužijo naši mrtvi junaki.

Filip Oreh

Marjan Jakopič

ANGELČKOM

Verzi posvečeni spominu dojenčkov, ki so jih komunisti trgali materam v Teharjah in metali na voz diro, da so shirali na vročem soncu, nato pa so jih zmetali v protitankovski jarek.

Na diri se zvija dvanajst drobnih telesc,
na deskah razbeljenih od neusmiljenega sonca.
Dvanajst Herodovih žrtev čaka svojega konca,
včeraj rojenih za kratko ljubezen in ukradeno srečo.

Črvički rijejo z noski po žgočem lesu,
prstki lovijo se v zraku, prosijo, jokajo,
nabrekle ustnice čakajo rose dotika – mleka; prsi materine,
poljuba večera; nekoga, da silno žerjavico sonca bi ugasil,
ki vrta po sencih in dolbe in pije jim očke...

Potem v grozi ihtenja usahnejo.
Počasi nabreknejo prstki,
dlani so kot čašice strtih cvetov.
Kot angelčki, ki so jim pristrigli peroti,
sključeni čakajo, da jih kdo dvigne
in nese v barako k oropanim mamicam,
- za poslednji poljub.

Morda še nocoj jih zmečejo v jarek,
ta bela telesca vsa lepa, nedolžna,
brez groze mrličkov.
Pljunek ostudni rdečega valpta,
na očkih ugaslih, je božji poslanec obrisal.

Teharje, poželenje zločinov Heroda.
Satanska strast vampirjev krdela.
Tu so trgali materam objeme otrok,
tu vlti za večnost so mali krilatci,
angelčki zlatih las in belega čela.

SPOMENIK DR. VALENTINU MERŠOLU

V soboto dne 5. junija, je bila v Zavodu sv. Stanislava v Šentvidu slovesnost ob odkritju spomenika dr. Valentinu Meršolu- rešitelju slovenskih civilistov v Vetrinju, lete 1945.

Dr. Meršol je bil kot dijak v škofovih zavodih med prvimi, ki so opravljali maturo v slovenskem jeziku. Bil je marljiv učenec in vseskozi odličnjak. Študije je nadaljeval v Zagrebu in je kot zdravnik promoviral na praški univerzi. Nato je nadaljeval študije v Ameriki. Ko se je vrnil v Ljubljano, je bil imenovan za primarija bakteriološkega oddelka.

Maja 1945 se je pred komunisti umaknil na Koroško. Zaradi priljubljenosti med ljudmi, so ga imenovali za vodjo civilnega taborišča. Ko so Angleži izročili domobrance v roke komunistom in je bila nevarnost, da bi prav tako vrnili civiliste, je Dr. Meršol šel h kanadskemu majorju P. Barreju in mu razložil položaj beguncev, ki zapustili svoje domove in imetje, da rešijo golo življenje pred nasiljem komunistov - partizanov.

Major P. Barre človek s poštenim srcem in dušo, je razumel stisko civilistov. Skupno sta odšla k poveljniku zavezniških sil za Sredozemlje maršalu Aleksandru, kateremu je dr. Meršol predstavil stisko beguncev in ga prosil naj pomaga ubogim ljudem, ki so jim že odpeljali njihove sinove, može in očete nazaj v Slovenijo.

Še istega dne je maršal Aleksander izdal pisano zapoved, „da noben Jugoslovan ne bo vrnjen v Jugoslavijo proti svoji volji.“

Prav gotovo je dr. Valentin zaslužen za spomenik, saj je bil v narodovi tiski eden redkih, ki ni mislil samo nase.

Rešila me je molitev moje verne matere

Mladi domobranec Ivan Žagar iz Polhovega Gradca, je prepričan, da ga je varoval njegov angel varuh in rešila molitev verne matere. Takole pripoveduje:

Imel seh angino s hudo vročino. Poslali so me v Ljubljano napregled kjer so ugotovili, da imam davico - difterijo. Ostati sem moral na infekcijskem oddelku, kjer je bil primarij dr. Valentin Meršol. Z injekcijami sem okreval. V prvih dneh maja mi nepoznana ženska prinese civilne hlače, ki mi jih pošilja moja mama, z naročilom, da naj zapustim bolnico. Odgovoril sem ženski, da bom šel tja, kamor bodo šli drugi.

Ob spomeniku dr. Valentinu Meršolu so se zbrali dr. Mate Roessmann, dr. Tine Meršol in John Corsellis

Vročina mi je pojenjala, počutil sem se mnogo boljše in zaprosil za uniformo z namenom, da zapustim bolnico. Odšel sem in se napotil na splošno domobransko ambulanto. Sprejel me je dežurni, Povem mu, da prihajam iz bolnice in, da težko hodim. „Škoda“ pravi, da sem prišel prepozno, kajti vsi bolniki in ranjenci so že odšli z vlakom. „Počakaj“ pravi. Poklical je dva domobranca in jima dejal da naj me spremljata na glavno postajo, če je vlak še tam. Imel sem srečo, čakal je.

V predzadnjem vagonu je bila ena postelja prazna. Vlegel sem se, kajti bil sem zelo truden, ker smo hiteli. Kmalu je vak potegnil do Šetvida, kjer smo ostali do drugega dne. Dobili smo kozarec mlečne kave in košček kruha. Popoldne je vlak nadaljeval in prišli smo do Kranja. Zopet čakanje in nihče ni povedal zakaj. Drugi dan smo nadaljevali pot do Otoč. Vlak je zapeljal na stranski tir. Nekdo je vedel, da je porušen most čez Savo. V prvih vagonih je bilo tudi nekaj civilov, zapustili so transport in nadaljevali peš. Mi pa smo ostali čakajoč.

Dne 9. maja pride za nami oklopni vlak, ki je prav tako obstal. Bilo je nekaj domobranskih lažjih ranjencev, ki so ga zapustili in nam spotoma svetovali, da kdor more, naj gre z njimi, ker se bližajo partizani.

Morda čez dobro uro je udaril glas v vagonu „partizani!“ bili so Bosanci, samo pogledali so nas, občutek sem imel, da so nas prešteli in

odšli. Srbski oficir, ki je imel posteljo poleg moje in na vsaki strani pljuč po eno cevko, ker ni mogel dihati, mi je s težavo šepnil: Prešteli so nas, da vidijo kolikšno jamo naj skopljejo. Bili smo prepričani, da smo v predsobi smrti.

Zastave rdečega križa, ki so bile obešene na obeh straneh vlakov, so prosile pomoč in usmiljenje. Zamanj, vsak se je v polni tišini pogovarjal z Bogom in se poslavljaj od dragih domačih. Dolge ure nikogar ni bilo, le Sava je nam šumela v zadnji pozdrav in hitela nekam daleč, mi pa smo bili skoro negibni na posteljah, le tu in tam je kdo pritajeno zajamral v dvojni bolečini – o Bog.

11. maja je mimo pripeljal vlak z nemškimi ranjenci. Vozil je počasi. Sedel sem pri vratih-pri zapahu, kar mi nekdo zavpije: "Skoči!" Pognal sem se na prihajajoči vlak, se zagrabil za ograjo in vsedel na tla, se sem prišel k sebi, bilo je nekaj, kar ni bilo v moji odločnosti. In to je bil pravi civilni vagon. Vsedel sem se na prazen sedež poleg nemškega vojaka. Vlak je zapeljal počasi skozi zasilni most, do tunela, kjer se je ustavil. Nekdo, ki ni izgubil prisotnosti za skupno dobro je kričal, da gremo vsi potiskat vlak, da bo spet pognal. Res je peljal do Radovljice, in proti večeru na Jesenice. Noč smo prespali v vlaku. Drugo jutro smo morali vsi ven na cesto, v štiri vrste. Na pločniku so se nabirali in nas opazovali civili. Kar se utrga en partizan iz gruče, me zgrabi za ramo in pravi: "Ali si ti Slovenec?"

"Nein ich verstehe nicht." Bila je razlika v uniformi, vendar vseeno me je pustil. Površno so nas pregledali, pobrali nam, kar se je na hitro dalo in nas odgnali v Kranjsko goro kamor smo prišli že v mraku. Nagnali so nas v ograjen travnik. Bili smo lačni in še bolj žejni. Veleli so nam poleči po tleh. Napor in negotovost je nas premagala v moreče spanje. Drugi dan nas je že zgodaj zbudil stražar in uravnaval v vrste. Posrečilo se mi je izmuzniti do hleva ob poti, kjer se hitro preoblečem v civilne hlače, katere mi je mama poslala še v bolnico. Uniformo sem skril in se potegnil v seno na hlevu. Spal sem menda do drugega dne. Previdno sem se splazil iz hleva in šel v hišo in prosil za kruh, ker prihajam iz Nemčije. Gospodar me je prijazno sprejel, mi prinesel zajtrk in dejal, da naj nekaj časa ostanem pri njih, da se opomorem.

Neko nedeljo, konec maja, ko smo bili pri kosilu, je prišel nek gospodarjev prijatelj in povedal, da domobrance vračajo s Koroškega in, da kako grdo ravnaajo z njimi. Bil sem nemiren. Sredi junija, ko sem se do

dobra opomogel, sem se odločil in šel čez Karavanke v Ziljsko dolino. Zaposlil sem se na kmetiji, kjer so govorili samo nemško.

Novembra leta 1946 sem srečal v Beljaku Janeza Jereba iz Polhovega Gradca, ki mi ji povedal, da sta brat in sestra v taborišču v Spittalu. Obiskal sem jih na njuno veliko začudenje, ker sta me imela že za mrtvega. Bogu hvala za življenje, angelu varuhu za varstvo in moji mami za skrb in molitev.

»NE ZA ENO NE ZA DRUGO STRAN«

Zelo me je presenetila izjava bivšega ljubljanskega nadškofa dr. Franca Rodeta v intervjuju na TV Slovenija, ko je tik pred odhodom glede medvojnega dogajanja, med drugim, dejal: »...Ne, nisem se nikoli opredelil ne za eno ne za drugo stran.«

Prepričan sem, da je s to izjavo presenetil »obe strani«.

Vprašam se, ali med revolucijo ni morila slovenskih duhovnikov samo ena stran, in sicer tista, ki je bila tudi po svoji ideologiji Cerkvi sovražna? Ali ni v tem pogledu »ta stran« sledila zgledu nemškega okupatorja, ki je tudi zapiral in izganjal z zasedenega ozemlja slovenske duhovnike? Ali ni »ista stran« po dosegu oblasti nadaljevala s preganjanjem duhovnikov in vernikov?

Moje presenečenje nad izjavami dr. Rodeta je toliko bolj upravičeno, ker je »ista stran« med okupacijo umorila tudi njegovega bližnjega sorodnika, očeta osmih otrok, na domu, vpričo žene in štirih hčera; ker je bil med vrnjenimi in ubitimi domobranci tudi njegov brat in ker je bil tudi sam begunec pred komunisti.

Ali smo res pozabili, kdo je pri nas revolucijo začel in kdo si je z njo pridobil totalitarno oblast?

Stane Snoj

Komentar:

Marko: Nadškof je imel v mislih oborožene skupine in posamezne maščevalce, ki so izvajali nasije.

Andrej: v partizanih niso bili posamezni maščevalci. Partija je zapovedovala nasilje v vseh oblikah, od kraje, ugrabljanja, mučenja do umorov.

Pri dobrancih so bili posamezni primeri maščevalcev tisti, ki so jim partizani umorili brate sestre ali starše. Vendar je domobransko vodstvo take primere preprečevalo, obsojalo in kaznovalo.

Marko: Tudi v partizanih so bili idealni fantje, ki so obsojali nasilje in umore.

Andrej: Imaš prav Marko, bili so. Vendar držati so morali jezik za zobmi. Kdor je podvomil v partizansko nasilje na glas, kdor je branil na smrt obsojenega je šel sam v 13 brigado – smrt.

Oborožene partizanske skupine so bile od junija 1941 do junija 1942, torej eno leto, preden je vstal odpor proti njim. Počele so kar se jim je zljubilo z ljudmi, ki so jim padli v roke: Kradle so hrano, živino ugrabljali fante in dekleta, grozili in jih zasramovali z izdajalci in farškimi podrepniki. Ljudje so jih prosili usmiljenja, "Farji in vaš škof vam ga bodo dali," je bila psovka.

Po mestih in trgih pa so leto in več divjali partizanski atentatorji, ki so v imenu OF – komunizma delili svojo krvavo justicijo. Ali se je imel nezaščiteni narod pravico braniti, ali je ta narod še smel živeti?

In ko je bila mera polna, prepolna, so vstali vaški fantje, ne zaradi partizanov, vstali so v obrambo pred NASILNIMI PARTIZANSKIMI ZLOČINCI. Se ni dalo več! Ljudje so prosili partizane "Za božjo voljo, nikarte! To ni borba proti okupatorju!" - - - Zamanj.

Ali je imel narod pravico biti nekomunist?

Ko presojamo preteklo dobo, ni treba biti zgodovinar strateg, pogledajmo kdo in kako se je začelo. Zadeva ni zapletena, kot pravijo razni pisci, ki imajo še obzir do komunistov, zadeva je preprosto jasna – upor oboroženemu nasilju!

Zadeva je zapletena, za naivne in oportuniste, za komuniste in njihove dediče, ker se sprenevedajo z lažjo vseskozi od OF do slovenske osamosvojitve in do danes. Ne pozabimo: Najprej so vabili Hitlerja in mu stegovali roke v pozdrav, potem pa so dvigali pesti in Slovenijo ponujali Stalinu - končno so se navduševali za zločinca iz Kumrovca in izpolnjevali njegove krvave zakone.

Marko: Morda pa nadškof ni na to pomislil.

Andrej: Morda.

Pogovarjal se je Condor

KOMUNISTIČNA GOLJUFIJA

Lahko je nekaj časa goljufati vse ljudi.

Lahko je ves čas goljufati nekaj ljudi, ni pa mogoče ves čas goljufati vseh ljudi!

To mi je prišlo na misel, ko sem gledal po TV proslavo "upora" v Cankarjeven domu v Ljubljani.

Če bi povedali narodu resnico, bi rekli da so 27. april ustanovili IMPERIALISTIČNO FRONTO za zvesto kolaboracijo z Hitlerjem proti Anglo - Amerikancem.

OSVOBODILNO FRONTO pa so ustanovili šele 22. junija, ko je Stalinov prijatelj Hitler napadel Stalina in je Sovjetska zveza pozvala vse komuniste, da v zaledju napadajo nemške enote:

"Naglo puške smo zgrabili in odločni z doma šli, ko sovjetski so junaki skupni boj oklicali."

Sedaj govorijo "Protiimperialistična fronta oziroma Osvobodilna fronta," kot, da je bilo eno in isto. Protiimperialistično hočejo združiti z Osvobodilno, ker jim ne prihaja prav, da so bili dva meseca odkriti, tesni kolaboranti Hitlerja, vse skozi pa tajni ali očitni, kot jim je kazalo. Enako je z revolucijo, ki se jo sramujejo.

"Treba je vedeti", je citiral citator na proslavi

"Treba je vedeti in ne pozabiti!" na slovenske izdajalce komuniste, ki so se ponižali na stopnjo sužnjev, dvigali desnico in pozdravljali „Heil Hitler!“ ko je ta pregazil našo zemljo, selil in obešal naše ljudi.

Pa še nekaj. Številni mešani mladinski zbor, ki je pel lepo in ubra-

Dr. Niko Toš je v zelo dobrih
odnosih z dr. Zdenkom Roterjem
in pripada Kučanovemu krogu.

no, je pel o domovini, o Sloveniji. Nove, lepe pesmi, ki jih takrat nisem slišal. Tudi ostalim originalom so spremenili besedilo.

Če se prav spomnim, takrat ste peli tovariši: „Čez gore polja, po celem svet doni Slovenija Sovjetska, velika bodeš ti.“

Pa ono: "...in to bode, naš poslednji, odločilni težki boj, za internacionalno življenje vsak žrtvuj." Te pesmice sem takrat poslušal.

Takrat partizani za vas ni smelo biti ne domovine, ne slovenske Slovenije. Bilo je eno samo kazensko taborišče v katero so vas gonili politični komisarji – Sovjetska zveza.

Korošec

KO HUDODELCI ZAVLADAJO

Ko hudodelci – vseh kalibrov in rangov zavladajo v katerekoli državi, se pravičnim, poštenim, resnicoljubnim in dobrim ljudem slabo piše.

Ko so komunistični teroristi s krvavo revolucijo po drugi svetovni vojni prišli na oblast v Sloveniji, s pomočjo slepote zahodnih demokracij, so svojo oblast gradili in utrjevali na laži, prevari, nasilju, ustrahovanju, na montiranih sodnih procesih, na sovraštvu in nestrpnosti do drugače mislečih, na fizičnem in psihičnem mučenju idejnih političnih in tudi namišljenih nasprotnikov, na najbolj okrutnem in sadističnem mučenju vernih rojakov, na razlaščanju obrtnikov in kmetov itd itd.

To izpostavljam zato, ker ni mogoče pravilno sedanosti doumeti v našem prostoru, če se ne ozremo na začetek tega stanja in ne poznamo v globino resnice brez zavajanj polpretekle zgodovine.

To navajam zato, ker tudi še danes v samostojni Sloveniji še vedno vlada revolucionarna politična obcija, seveda po zaslugi njihovih idejnih in bioloških prednikov, ki so uzakonili revolucionarno oblast, katera je še delno v veljavi. La tako je mogoče razumeti, da za naše liberalno-komunistične oblastnike in še zlasti za sodno oblast ne velja univerzalno pravo in, da so pri nas človekove pravice še vedno obrnjene na glavo. Oni si razlagajo, da je svoboda in demokracija zlorabljen pojem, da resnica ni pomembna, da je pravica samo za njih, da ne šteje moč argumenta, ampak argument moči.

Vladajoča liberal – komunistična oblast uporablja različna merila in pravila, kot ji trenutno paše. Obnašajo se tako, kot bi bili oni Ustava, zakon, država. Uzurpacija oblasti je na dnevnem redu.

Letos bomo volili v evropski parlament in doma naš čakajo držav-

nozborske volitve. Zbudimo se Slovenci! Korajžno pojdemo na volitve in odločno povejmo krivičnikom: "Danes in nikdar več!"

Glušič Ivan

PRIČEVANJE ALBERTA SVETINE - partizana,

rojena v Dolnjih Ležecah pri Divači, je danes živa priča časa, ko se je hrepenenje po svobodi utopilo v poplavi laži, prevar in nasilja.

"Ko sem sredi maja 1945 prišel iz Postojne v Slavijo, me je takoj poklical Maček in mi dejal: "Ti si tu živel in poznaš Ljubljano. Vidiš, ljudje so bosí in nagi, brez stanovanja, brez vsega. Treba jih je obleči, nahraniti in jim preskrbeti stanovanj. Pojdi in nabavi vse!" Nato me je ostreje pogledal in dodal: "Poslušaj, ampak računí, računov ni. Glej, da jih ne dobim. Ničesar ne bom podpisal. S tem ti bom plačal" in prijel je za pištolo. To je bil ukaz, naj začnem z brezobzirnim ropanjem povsod tam, kjer je bilo mogoče kaj vzeti.

Ko sem slišal vpitje iz kleti Slavije, sem vprašal poročnika, ki je v močno zastraženi stavbi izdajal dovoljenja za prihod in odhod iz poslopja: "Janez, poznal sem ga namreč še iz Bele Krajine, „kaj je tukaj spodaj?“ „Erno“ pravi, „pusti ti to. Boljše, da se ne zanimaš ti za te stvari. Tukaj prihaja samo Maček, Ribičič in Rusi." In potem sem bil tiho. To je bilo vse zelo tajno. Niti ljudje v Slaviji nismo vedeli, kaj, kako in kdo so v kleti, le slutili smo. Čeprav pred prihodom Ozne, v Slaviji ni bilo zaporov, šo bili poslej v njenih kletih, posebni zaporniki, za katere je veljal najstrožji zapor z mučenjem. Zanje so vedeli samo najbolj pooblaščeni.

VOSOVSKE LIKVIDACIJE

Ko je partija v OF prevzela popolno vodstvo, in je bilo imed Slovenci čedalje več žrtev, se je predvsem v Ljubljani krepilo stališče proti OF, ki so ga zagovarjale stare politične stranke, da je še prezgodaj začeti z oboroženim odporom. Partija je imela v tem pogledu popolnoma nasprotno stališče. Zahtevala je takojšen in brezpogojen oborožen odpor.

Vos je bil posebna partijska organizacija, ki je najprej delovala predvsem za Ljubljano in okolico. Vodila jo je Zdenka Kidrič-Marjeta.

Ker pa je bila borba proti okupatorju nesmiselna, ker bi jih ta uničil, zato je bilo treba ustvariti domačega sovražnika. Za uveljavitev svojih ciljev čedalje bolj uveljavljala fizično silo in nasilje med prebivalstvom. V tej vlogi se je pojavil VOS, ki je bil ilegalna, morilska skupina tudi pred partijo.

Pri svojem partijskem delu v zunanjem ljubljanskem krožju sem pripadnika Vosa le bežno poznal, kajti med seboj nismo imeli stikov.

Med vosovskimi likvidatorji sem v ljubljanskem krožju opazil Franca Pokovca. Vedel sem, da pripada skupini, nisem pa vedel kakšne naloge ima. Ker so mu sledili, se je skrival po bunkerjih. Ko je moral krožje zapustiti zaradi kompromitiranja je prišel v Dolomite, kjer je bil centralni komite

komunistične partije. Kot partijski sekretar sem hodil v Dolomite redno poročat o razmerah in tam sem zvedel, da je bil, likvidator. Z njim sem se tudi osebno seznanil. O podrobnostih njegovih likvidacij pa sem zvedel pozneje.

Vos je bil posebna nadpartijska skupina, ki je od začetka delovala za Ljubljano in okolico. Vodila jo je Zdenka Kidrič-Marjeta. Ona je v Sovjetski zvezi končala partijsko obveščevalno šolo na akademiji Džeržinski. Člani Vosa so ji bili neposredno podrejeni in od nje so dobivali vsa navodila. Vodila je obveščevalno mrežo in likvidatorje. Obveščevalna in likvidatorska skupina sta sestavljali Vos, vendar pripadniki enih niso vedeli za druge.

Vosovski likvidatorji na splošno niso pobijali na svojo roko temveč so opravljali po naročilu obveščevalcev. Likvidatorji so imeli vse podatke na črni listi o osebi za katero so dobili ukaz za umor. Do podrobnosti so vedeli, kdaj bo žrtev prišla, kako bo prišla, in kje je priložnost, da jo lahko likvidirajo.

Likvidatorji so bili v strogi tajnosti. Skrivali so se po mestu in bili vedno pripravljani na vse. Vedeli so, če jih odkrijejo, je z njimi konec. Pri sebi so vedno imeli dve pištoli in poseben nož za primer, če bi bilo treba, da si sami z njim sodijo. Niso bili samo pogumni, temveč tudi žejni krvi!

Od jeseni leta 1941 so vosovci predvsem v Ljubljani izvedli vrsto likvidacij vplivnih političnih nasprotnikov. Pogosti so bili zlasti spomladi 1942, ko je vos tudi v partizanskih enotah izvršil največ pobojev. Najodmevnejši umor pa je bil v jeseni, ko je pod vosovskimi kroglami padel nekdanji ban dr. Marko Natlačen. Za ta uboj so Italijani ustrelili 40 talcev.

Natlačenov veličasten pogreb, na katerem je bilo več kot pet tisoč ljudi je bil velika manifestacija proti vosovskim pobojem in proti partiji. Odločitev in nalogo za ta umor je sprejela Kidričeva, ki je tudi sicer odgovorna za večino umorov. Po streljanju talcev so se tudi vosovci spraševali ali je bilo to potrebno. Čeprav tega partija ni javno kritizirala, so ob tem najodgovornejši v CK spoznali, da je uboj povzročil več škode kot koristi.

PARTIJSKI CILJI

Komunistična partija je imela jasno postavljene cilje že pred vojno. Partizanska OF je bila zgolj za zavajanje, ni ji bilo za osvoboditev, temveč za socialistično revolucijo in boljše vzhajanje Slovenije. Znotraj komunistične partije je bilo mogoče hitro razbrati nekatere dileme, so se razjasnile že pri sprejemu. V partijo namreč nihče ni bil sprejet, zato ker je bil pošten in borben, temveč kakšen odnos je imel do Stalina in Sovjetske zveze. To je bil temelj iz katerega se je vse začelo. Stalin je bil merilo vsega, tako v partiji kot pri partizanih. Partija je v svoje vrste sprejemala samo brezpogojne Stalinove vernike. Stalin je bil posebjeno božanstvo. Kdor je vstopil v partijo je moral izpovedati svojo vero v Stalina, rdečo armado in boljše vzhajanje.

dr. Janez Dular

PROFESOR, SE LAHKO V ŠOLI RAZTRGA, KO DOPOVEDUJE, KAKŠNA DRAGOCENOST JE SLOVENŠČINA - KO PA UČENEC STOPI NA ULICO IN ZAGLEDA SAME ANGLEŠKE NAPISE, SMO BOJ IZGUBILI.

NAŠI OSEMDESETLETNIKI

MARTIN RADOŠ

Rojen je bil 13. aprila 1923, v naši lepi BeloKrajini. Ko so se pojavili prvi napisi OF in so razmetani letaki ter vaški potepuhi vabili pošteno kmečko mladino v boj proti okupatorju, je Martin spoznal prevaro in sprenevedanje teh klicarjev: »Kako boj proti okupatorju, ko pa sta še prejšnji teden nazdravljali Hitlerju.« S propagando OF je rasla gonja proti duhovnikom in vsem vernim ljudem.

Zbrali so se fantje, oborožili in čakali v nočeh, če se pojavijo rdeči roparji v vasi. Martin je točno vedel, da je njegovo mesto na strani trpečega naroda. Nenehno je skrbel za omahujoče fante, jim dokazoval, da je OF vaba za naivne, da jih komunisti dobijo v svoje mreže, kjer jih bo politični komisar nasilno privzgojil za janičarje. Mnoge je prepričal za ceno svoje varnosti, zato se je umaknil med fante, ki sta jim bila narod in vera nadvse draga.

Ko je prišel v Argentino, je vneto nadaljeval svoje demokratično poslanstvo.

Poleg skrbi za slovensko skupnost, ki se je organizirala v okraju velikega mesta v San Justo, je bil Martin od vsega početka član borbevske organizacije, ki je skrbel za svoje invalide in za pričevanje resnice našega odpora zločinskemu komunizmu. Danes je poverjenik našega Tabora v svojem številnem in nadvse aktivnem okraju ter delavni odborник demokratske stranke. Čeprav ga zdravje opozarja, je ustanovil upokojensko organizacijo v San Justu, ki je aktivna v družabnosti in izletih.

Dragi naš Martin! Želimo Ti še mnogo uspešnih in zadovoljnih let tako med Tvojimi najdražjimi, kot v naši veliki slovenski družini v Argentini.

Martin radi te imamo!

Tvoj zvesti soborec

JOŽE JAKLIČ

Se je rodil 21. marca, 1924, v Andolu, fara sv. Gregor nad Sodražico. Jože je bil drugi v družini trinajstih otrok. Njegov stric je bil zanni Slovenec, pokojni profesor dr. Franc Jaklič.

Vojska je Jožetu prekrizala načrte, da bi po končani kmetijski šoli na Grmu vodil uspešno domačo kmetijo. Komaj osemnajst letnega so Italijani odpeljali na Rab. Po težkih mesecih lakote, mraza v poplavi in negotovosti, se je Jože srečno vrnil domov. Ko je spoznal težko situacijo ob ustrahovanjih, ropanjih in pobojih partizanov, se je pridružil fantom, ki so branili vasi. Kot domobranec je preživel Veliki Osolnik in konec vojne doživel na Škofljici pri Ljubljani.

V Vetrinju je bil namenjen za zadnji prevoz domobrancev. Tisto zadnjo noč pred odvozom je spoznal angleško prevaro. Pridružil se je nekemu staremu beguncu in se rešil gotovega mučenja in smrti v rokah partizanov. Po štirih letih taborišča v Spittalu, je emigriral v Kanado in delal na veliki kmetiji pri Ottawi.

Po letu obvezne službe je odšel v Toronto, kjer ga je čakala njegova zvesta zaročenka Lidija Zupančič iz družine šestnajstih otrok v Žuženberku. Spoznala in vzljubila sta se v begunskem taborišču in se leta 1951 v Kanadi poročila.

Skoraj triinpedeset let sta srečna v družini pridnih petih otrok, ki imajo vsi univerzitetno diplomu torontske univerze. Devetnajst vnukov pa posluša in pripoveduje težko pa lepo zgodbo verne krščanske družine.

Jože Jaklič si je v Kanadi pridobil poklic uspešnega in vestnega zidarja in masona. V slovenski skupnosti v Torontu pa je vedno aktivni in delavni član V drugi slovenski župniji Brezmadežne, je bil več let odbornik, udeleženec v nabiralnih akcijah za cerkev in starostni dom Lipa. Bil je odbornik in eno leto predsednik Slovenskega letovišča, vse skozi pa je zvest član, trideset let Tabora in poverjenik glasila Tabor.

Anica Resnik

RUDI RESNIK

Je prišel na svet 14. marca, 1924 kot predzadnji otrok med sedmimi v kmečki družini na Gaberški gori v Fari Gabrovka - sv. Križ pri Litiji.

Ker je bil Rudi iznajdliv, korajžen in razgledan, so mu partizani v zimi leta 1942, naložili službo kurirja v domačem kraju. Čutil se je sposobnega saj je bil po svoji naravi vesten in prežet v narodnem ponosu, toda ko je spoznal, da je OF v

resnici komunizem, ki prinaša nemir in strah med pošteno kmečko prebivalstvo, je bil nemiren in razočaran in iskal priložnost, da bi se osvobodil rdečih.

Fantje iz vasi so se skrivali pred nasilnimi partizani, kar je bilo zelo nevarno.

Po italijanski ofenzivi, poleti 1942, so šli fantje v Trebnje in se pridružili Vaškim stražam.

Ob osmem septembru 1943, ko so Italijani in partizani razbijali Turjak in, ko je že vse gorelo in se rušilo je njegova četa po naključju našla pot iz gradu. Po treh dneh sta z bratom prišla domov. Zimo sta preživela doma v Jami in na seniku pri domači hiši. Koncem januarja, ko je bilo v skrivališču že nevzdržno, sta izvedela za organizacijo domobrancev, se javila pri njih in poslali so jih na Vrhniko, Rakek in končno v Stično.

Na Vnebohod, maja, 1945 sta se ognila angleškemu prevozu v muke in smrt in zbežala na deželo. Z ostalimi rešenimi fanti slovenske narodne vojske in s tisoči beguncev sta tudi Rudi in Slavko do leta 1948 čakala rešitve v spittalskem taborišču.

Spomladi leta 1948 je Kanada med drugimi begunci, sprejela Rudija. Po letu obveznega dela na železnici Toronto - Montreal, ko je izvedel, da se v Torontu zbirajo Slovenci, je odšel vesel mednje, srečal ljubko slovensko deklico Anico Naglič iz Stožic pri Ljubljani in se z njo 20. maja, 1950 poročil. V skrbi za boljši vsakdanji kruh in lepšo bodočnost je v času redne službe v velikem podjetju Canada Packers študiral še za avtomehnika. Vse izpite je opravil z odličnim uspehom. Po enem letu je dobil boljše delovno mesto v istem podjetju in opravljal službo do upokojitve.

Žena, trije sinovi in tri hčerke s trinajstimi vnuki in enim pravnukom so njegovo veselje in njegov ponos. Dva sinova in dve hčerki imajo že univerzitetno izobrazbo.

Od vsega začetka je slovenska skupnost v Torontu zanj košček domovine. Čutil je vedno za svojo dolžnost, da je poleg skrbi za družino daroval slovenski cerkvi Marije Pomagaj svoj prosti čas, delo in kakršnokoli pomoč. Prav tako je tudi pomagal Slovenskemu letovišču in domu Lipa. Taboru pa je bil vseskozi zvest in aktiven sodelavec.

Soborka

LOJZE RIGLER

Lojze je bil rojen 2. aprila, 1924 v Prapročah, fara v. Gregor pri Sodražici. Študiral je na škofijski klasični gimnaziji in maturiral leta 1944 s trinajstimi sošolci, ki so bili vsi v domobrantskih uniformah. Leta

1945 se je znašel v Vetrinjah in ostal živ po božji volji. Od trinajstih otrok v njihovi družini so ostali štirje, devet pa jih počiva v Kočevskem Rogu.

1. julija, 1948 je prišel v Kanado in delal po raznih krajih in raznih poklicih. Leta 1959 je dobil sebi primerno delo – kontrola v prehranjevalni industriji – in tam delal 30 let – do upokojitve.

Leta 1954 se je poročil z brhkim dekletom Anico iz Prekmurja. Letos, 1. maja sta obhajala zlato poroko. Imata dva sina in dve hčeri, vsi so doštudirali na univerzah – kar Lojzetu ni bilo dano. Vsi imajo lepe družine. Lojzetu in Anici so dali pet vnukov.

Sam pravi: «Vseskozi sem pel v cerkvi, pa pri pogrebih in raznih obredih. (Ves čas zelo uspešno vodi pevske zборе). Ustanovil sem moški pevski zbor »Fantje na vasi.« Vedno so lepo peli, toda tako iz srca doživeto, kot

so peli na zlati maši, še nikoli. Res, bilo je lepo!

Hvala vsem, posebno pa hvala Bogu, da mi je dal vse to doživeti!
DEO GRATIAS.

Prijatelj

FRANC TOMŠIČ

je bil rojen 20. januarja 1924 v Mali vasi, fara Videm, Dobropolje. Komaj osemnajstleten se je pridružil Vaški straži, preživel grozote Turjaka, trpljenje, ječe in vojaško sodišče v Kočevju. Bil je izpuščen, se

vrnil domov in se kmalu pridružil domobrancem do žalostnih dni v Vetrinju. Dogodek na Koroškem mu vedno prihaja pred oči: Nekaj dni po prihodu v Vetrinj, so angleški vojaki hoteli odpeljati skupino 50 domobrancev. S prijateljem sta se odmikala od avtobusa. Ko je vojak to videl, je Franceta zagrabil za rame in ga potisnil v avto. Takrat še ni vedel, da si je namesto smrti izbral življenje. Prijatelj je ušel in je končal v Kočevskem Rogu.

Kmalu je spoznal, da so Angleži potrebovali pomoč v vojaških kuhinjah. Tako je France delal v angleških kuhinjah v Avstriji, pozneje v Italiji. Leta 1949 se je iz Nemčije preselil v Kanado, kjer v Torontu živi še danes. Prva leta v novem okolju so bila za evropske povojne emigrante zelo huda. France je kot izučeni kuhar lažje našel primerno zaposlitev. Leta 1951 se je poročil z Rozi Oseljevo, doma iz Trboj na Gorenjskem. Njuno življenje osrečujejo dva sina in dve hčeri ter družine osmih vnukov in enega pravnuka.

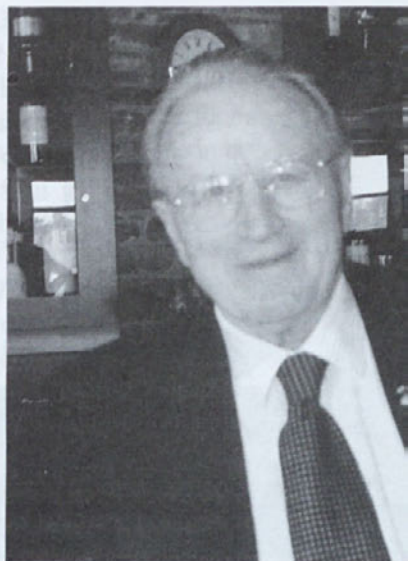
S trdim delom, zasluženimi prihranki in s posojili si je kmalu kupil lokal in v Kanadi odprl restavracijo. Slovenska restavracija Linden (Lipa) je njegovo drugo podjetje, ki že petindvajset let uživa visok ugled med kanadskimi obiskovalci, kjer se vrste slavnosti vseh vrst, slovenska praznovanja in srečanja domobrantskih družin.

Franc Tomšič je zaveden član naše skupnosti, posebno društva Tabor, kjer v vlogi podpredsednika ohranja živo domobrantsko misel in spomin na mrtve soborce.

Anica Resnik

DR. JOŽE BERNIK – 80- LETNIK

Kako lepo je, če si v tako častljivih letih še tako dejaven, koristen in bister, vsehskózi z dobroto prisoten v slovenski javnosti.

Dr. Bernik se je rodil aprila 1924 v Puštalu pri Škofji Loki. Kot študent je na lastni koži doživel nasilje nacizma in je bežal v Ljubljano, nekaj mesecev pred koncem vojne, pa ga je Gestapo zaradi delovanja proti okupatorju aretiral in zaprl. Prav zgodaj pa je dojel tudi grozote komunizma, posebno v t. im. Ljubljanski pokrajini.

V tujini, Rimu in Madridu je študiral novinarstvo in ekonomijo. V Združenih državah pa je diplomiral iz mednarodne trgovine in prava. Uslužben je bil pri Abbott Laboratories v Chicagu, nazadnje kot podpredsednik in glavni pravnik.

Kamorkoli so ga vodila službena pota, je odkrival Slovence in jih bodril in povezoval. Skupaj s soprogo, zdravnico, dr. Marijo Bernik, sta vabila v svoj dom v Chicagu, slovenske študente, da bi jim

omogočila prijeten dom.

V slovenski skupnosti v Chicagu je Bernik organiziral številne kulturne prireditve, v Lemontu pa je spodbudil gradnjo slovenskega kulturnega doma.

Vsa svoja poznanstva in tudi finančna sredstva je namenjal razvoju demokracije in prepoznavnosti Slovenije v svetu. Zavzemal se je za demokratizacijo medijev in za razvoj civilne družbe v Sloveniji.

Dr. Jože Bernik je bil dolgoletni predsednik Svetovnega slovenskega kongresa, od leta 2000 pa je njegov častni predsednik. Bistveno je prispeval k uspehu sedmih srečanj slovenskih znanstvenikov, raziskovalcev in zdravnikov. Danes pa je dr. Bernik poslanec Nove Slovenije. Odbor Svetovnega slovenskega kongresa ga je predlagal za odlikovanje z - zlatim častnim znakom svobode Republike Slovenije.

Bog ti daj, dragi Jože, živi še na mnoga, zdrava in uspešna leta!

Stanislav Raščan

Čestitkam se pridružuje z najlepšimi željami tudi Tabor.

Prof. JANKO MODER, prevajalec – 90 letnik

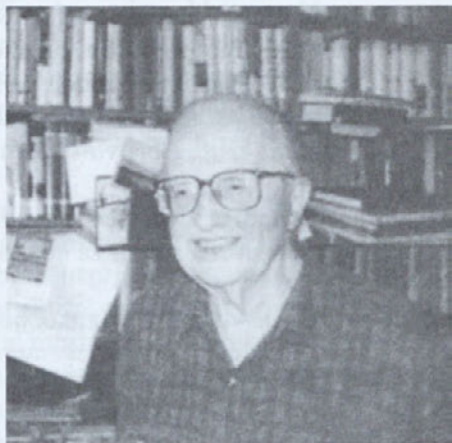
“Narod mi je v povezavi z jezikom širša družinska skupnost. Z njim se vsakega uspeha veselim, z njim ob vsaki stiski trpim. To je bil jezik mojega očeta in dedov. Hlastno sem ga pil in črpal iz svoje žive okolice in iz knjig.

Profesor Moder je bil rojen 8. maja, 1914.

Že kot dijak in pozneje kot študent je objavljал svoje prevode v dijaških in mladinskih listih in koledarjih. Pred vojno je bil sodelavec pri Slovencu, pisal podlistke in članke ter prevode za sobotno prilogo in se s tem deloma preživljal.

Ob tako častitljivem jubileju je Založba Sanje počastila našega slavljenca z izdajo njegovega sijajnega, rimanega prevoda Goethejevega Prafausta. O njem pravi avtor:

„S sto in sto popisanih listkov in potipkanih listov sem prepisal na računalnik celotno Goethejevo trilogijo: Prafausta I in Fausta II, vsega skupaj blizu 14.000 verzov. S prevajanjem Goethejevega Fausta se namreč ukvarjam že dobrih šestdeset let. Začelo ob italijanski zasedbi leta 1941. Takrat sem zdržema sedel pri njem in se dan in noč, vse do srečnega konca spoprijemal z njim. Potem sem se skozi šestdeset let venomer

znova vračal k posameznim odlomkom in jih izpopolnjeval, sicer ne le doma za mizo, temveč tudi po poti po mestu in povsod drugod, saj sem se dostikrat pred odhodom od doma na pamet naučil kakšnih pet do deset stihov in jih potem v mislih mlel in mlel, jih sukal in preobračal, dokler se mi ni posvetila kakšna vsaj zasilna rešitev, ki mi je pomagala naprej.

Prafaust predstavlja Goethejevo prvo dokončano inačico zgodbe o tem črnošolcu, ki se je iz nejevolje nad svojo revno močjo zapisal hudiču, da bi dosegel, kar bi mu srce pozelelo, pa je tudi on, kakor vsi drugi s podobnimi željami, zabredel le še v hujšo nesrečo in pri tem

povzročil tragedijo. Ta dramska pesnitev je Goetheja zaposlovala vse dolgo življenje in jo je fiilozofsko in pesniško tako mojstrsko ubesedil, da velja ne le za vrhunsko klasično delo nemške književnosti, temveč tudi za enega največjih biserov svetovne literature.

Seveda pa pri prevajanju ne gre le za svetovne umetnine. Koliko je knjig, ki so skoraj le pobožno poslušanje lastnega srca in uma. Tudi take knjige sem prevajal in skušal to opraviti kar najbolje, ker sem imel ves čas pred seboj bralca, ki mu bo moj prevod prišel v roke in se bo z branjem vzgajal in bogatil ter izpopolnjeval v znanju slovenščine.

Čudim se, kako je mogoče, da se mladi in stari razumniki ne moremo ničesar naučiti ne iz preteklosti ne iz sodobnosti, temveč beba-vo vztrajamo pri osebnih zamerah užaljenih veličin tudi tam, kjer gre za hudo družbeno škodo. Rajši ne glede na svarilni starogrški zgled, zažgemo parlament, vztrajamo pri svoji načelno utemeljevani stano-vitnosti, ki je v bistvu le še sama sebi namen, sicer pa skupnosti v škodo.”

Vse dolgo življenje si prof. Janko Moder prizadeva za lepoto, smisel, uglajenost izrazov in za enakopravnost in spoštovanje slovenskega je-zika.

Hvala vam, dragi Janko, bodite še naprej tako uspešni in ostanite z nami še dolgo, dolgo!

Tabor in vsi, ki vas imamo radi.

PREVARA

Manjša naselja in posamezni domovi so se nam približevali, pa zo-pet hitro ostajali za nami. Tovornjaki so pošastno tulili, drveč po črnem asfaltu. Bil sem v skupini šestih do osem tovornjakov, ki so sestavljali eno skupino ločeno od ostalega transporta. Ustavili smo se ob travniku in razočarani do smrti spoznali angleško prevaro.”Fantje, udarimo v beg!” sem glasno svetoval. Toda povelja ni bilo in negotovost je zadržala odločno akcijo.

Fantje s prvega tovornjaka so se že pomikali za drevesi, medtem ko smo mi izstopali in so nam Angleži pregledovali žepe. Popolnoma

sem se zavedel položaja. Ponovno sem glasno omenil beg, toda zamanj.

Stopali smo preko travnika in angleški stražarji so brezbrizno capljali za nami. Pri prvih drevesih smo zavili na kolovozno pot, ki je vodila na postajo Pliberk. Na levi strani je bila dolga živa meja, na desni pa je bilo med drevjem postajno poslopje in tovorni vlak. V njem sem razločno opazil domobrance, na postaji pa partizane s puškami v rokah. Približevali smo se postaji in postajal sem nemiren. Vedel sem, da je zadnji trenutek za beg. Odložil sem nahrbtnik k meji in se ustavil ob njem. Angleži so brezbrizno šli mimo mene. Podzavestno sem se pomaknil nekoliko nazaj ter za poslopjem odložil kapo in suknjič. Mimo poslopja je vodila steza navzgor med njivami. Hotel sem se narediti za enega izmed kmetov, ki so delali nedaleč od ceste. Tresle noge so se mi noge, ko sem šel mimo njih. Za hip se je vse spremenilo, vse nam je bilo sovražno nam, celo griči in njive. Na oni strani griča sem se ustavil pri osamljeni hiši bližnjega naselja. V upanju, da bom ostal pri njih, so mi prijazno nudili vse kar sem potreboval.

Čeprav bi bil rad ostal pri dobrih ljudeh, sem brez slovesa odhajal iz prijaznega naselja. Vse, kar sem pravkar doživel in videl, me je grozovito mučilo ob misli, kam so odgnali moje brate in prijatelje domobrance, kaj delajo z njimi? Sklenil sem, da bom skušal vsaj delno preprečiti angleški načrt predaje. Počasi sem se bližal mostu preko šumeče Drave. Po dolgem tavanju sem se šele po nekaj tednih ponovno znašel na izpraznjenem Vetrinjskem polju.

Upal sem, da bom kje našel katerega od obeh bratov, zato sem prešel razna begunjska taborišča, tudi v Italiji, a vse zamanj.

Pred leti pa sem prejel od doma novico, da je umrl starejši brat Janez, ki tedaj zaradi bolezni ni mogel na pot. Nekaj let pozneje pa je Bog poklical k sebi mamo in kmalu zatem še ata. O Tinetu in Petru, ki sem jih pustil v Pliberku, pa nisem zvedel nikoli, kako in kje sta umirala.

Miha Kociman

Ameriško letalo

Partizansko poročilo o sestrelitvi ameriškega bombnika nad Logatcem.
Spomini na logaški bombnik še živijo
Slovesnost ob 60. letnici sestrelitve zavezniškega letala

Janez Krebelj

Logatec – Mladi maketarji in ljubitelji vojne zgodovine ter člani logaške zveze borcev so v soboto v Logatcu pripravili slovesnost ob 60.letnici strmoglavljenja ameriškega bombnika B-2414 liberator. Letalo so sestrelili Nemci, mnogi domačini pa se spominjajo domobrancev, ki so takoj prihiteli na kraj dogodka, okradli umrle vojake, preživele pa predali okupatorju. Slovesnosti so se udeležili tudi predstavniki ameriške vojske. Kot je dejal Richard Runner, ameriški vojaški ataše v Sloveniji, so takšne spominske prireditve pomembna pomoč Pentagonu pri iskanju še vedno pogrešanih vojakov iz druge svetovne vojne.

Umrlo 7 vojakov

V nesreči, ki se je zgodila 25. februarja 1944 v gozdu nad Logatcem, je umrlo 7 vojakov zavezniške vojske. Štirje so se iz letala skušali rešiti s padalom. Enemu se je padalo zapletlo v rep letala, tako da se je ubil, na druge tri pa so domobranci streljali. Kot se je izkazalo pozneje, so enemu od padalcev prestrelili obe nogi. Preživele so zaslišali, jih razkazovali prebivalcem Logatca, na koncu pa izročili Nemcem, ki so jih odpeljali v Ljubljano. Kakšna je bila njihova usoda, ni znano. Trupla sedmih ponesrečenih vojakov so pokopali na pokopališču v Dolnjem Logatcu, po vojni pa so jih prepeljali v ZDA.

Dogodka se nekateri starejši prebivalci Logatca živo spominjajo. Takrat 11-letni **Andrej Tollazzi** je bil med prvimi domačini, ki so prihiteli na kraj nesreče. Radovednost je otroka gnala, da je šel gledat v letalo: »Videl sem 3 padalce, 2 od njih sta bila zelo zmaličena. Takrat sem prvič videl človeka, ki je bil drugačne barve, črnca. Prizadeti smo bili kot otroci, potem pa smo pobrali nekaj patronov in šli.«

Pobrali so jim vse.

»Nikoli ne smemo biti takšni, kot so bili nekateri takrat,« se svoje

otroške pretresenosti nad počtetjem domobrancev, ki so okradli mrtve vojake, spominja **Anton Nagode**. Pobrali so jim vse, tudi osebne predmete, kot so bile ure in prstani, nekdo pa je mrtvecem celo ruval zlate zobe.

Logaški strmoglavljeni bombnik je pripadal 15. zračni sili 450, bombniške eskadrilje, vzletel pa je iz glavnega vojaškega oporišča na jugu Italije.

Bil je tako imenovana leteča trdnjava, z deset člansko posadko. Kdo so bili zavezniški vojaki, ki jih je z Logatčani med vojno povezala tragična nesreča, spomin pa jih ni nikoli več ločil, najbrž ne bo nikoli znano.

Kot očividka dogodka poročam:-

Bil je krasen zimski dan, sneg se je bliskal v soncu. Visoko na nebu, tik nad našo žago, sem opazila trumo letal, ki so se obletavala obstreljevala med seboj. V hipu se je obrat ustavil in zbežali smo v bližnji gozd. Vsi smo bežali v bližnji gozd. Prestrašeni smo gledali izpod krošenj smrek. Tik nad našimi glavami se je bitka nadaljevala, dokler nismo opazili, da se je začelo eno letalo, zavito v gost dim, spuščati naravnost proti nam... Potem so se pojavila in odprla padala in že smo mislili, da bomo dobili obisk prav na naših hlodih. Vendar je padlo na drugi konec vasi, ostala pa so izginila v smeri proti Postojni.

Iz pripovedovanja Toneta Bonača, domobranskega podčastnika - bil je moj fant- zanesljivo vem, da so domobranci mogli rešiti samo enega padalca. Preoblečenega v domobranca so ga spravili mimo nemške kontrole in ga izročili zaveznikom, preko četnikov. Pri ostalih padalcih pa so bili takoj zraven Nemci. Bog ve, kaj so počeli z njimi. Domobranci niso pustili zraven. Velika laž je, da naj bi domobranci razkazovali po Logatcu zavezniške padalce in z njimi tako ravnali. Zanesljivo vem, da jim je bilo zelo hudo, da niso mogli rešiti tudi ostalih zavezniških padalcev. To je resnica, ki bi jo potrdil tudi Tone Bonač in vsi ostali fantje domobranci, če ne bi tudi oni in ostali delili usodo tisočev v Teharjah, Kočevskih gozdovih ali Bog ve kje.

Poizvedovala sem tudi telefonsko v Logatcu glede padalcev. Dve moji znaniki, še živeči, nista vedeli povedati drugega, kot to, kar izpričujem

jaz sama. Ena od njih je bila tudi pri strmoglavljenem letalu, kot takratni fantek Andrej. Tudi ona je videla trupla mrtvih padalcev in povedala, da jih je logaški grobar Kosov Matija pokopal na logaškem pokopališču. Kasneje so prišli njihovi svojci in jih odpeljali.

Dobronamerno bi svetovala piscem, da predno kaj zapišejo o tako boleči preteklosti, naj poiščejo vse še žive priče na obeh straneh, da slišimo biti obe plati zvona in pridemo do ene same resnice. Malo nas je še, a vendar smo tu, da pričamo **RESNICO**. Nihče ne naseda govoricam, ki se ne opirajo na verodostojne dokaze. Samo z **RESNICO** bomo vsi skupaj gradili lepšo in prijaznejšo bodočnost naši ljubljani, nikoli pozabljeni Sloveniji, čeprev je kruta usoda hotela, da živimo daleč od njenega toplega materinskega objema.

V Buenos Airesu, marca 2004. Majda Maček-Trohova por. Skubic.

dr. Peter Urbanc

Tiskovna poročila

Janez Drnovšek je sprejel predsednika partizanov Janeza Stanovnika in predsednika uprave Ustanove Franca Rozmana Staneta, Janka Smoleta. Ta organizacija humanitarno zbira pomoč za vojne invalide (partizane) in nabira sredstva za vzdrževanje spomenikov NOB. Njen namen je seveda zakri dejstvo da se je pod prevarantsko NOB skrivala revolucija. J-D je prevzel, v okviru kontinuitete, pokroviteljstvo nad prireditvijo. Osrednja tema prireditve bo predstavitev uporništv Beneških Slovencev. V Benečiji NOB ni bila nikoli prisotna. Udor partizanov v Benečijo 1943-4 je imel objektivni zaključek v Italiji. Njihovo sodišče je celo partizansko enoto (60 ljudi) v okviru kazenskega prava obsodilo na zaporniške kazni. Razlog: Niso zakrivali smrt enega samega italjanskega vojaka ali karabinjeja, ampak so pobili nekaj domačih nasprotnikov. To proslaviti kot uporništv, rdeči teror predstaviti kot osvoboditev, je višek neumnosti!

Janez Drnovšek je formalno vrhovni poveljnik Slovenske vojske. Po poročilih, ki jih je prejel od ministra za obrambo, Anton Grizolda (ki hodi na vse, partizanske proslave!) in načelnika generalštaba L. Lipiča je Drnovšek povedal, da slovenska vojska napreduje in tudi ve, kaj mora storiti v bodoče. Vojska je očitno v rokah kontinuitete, režim jo podpira deloma tudi s tem, da je število navadnih vojakov približno 1.500, skoraj povsem enako številu oficirjev! Edinstveno, tipično za vse partijske vojske! Oficirji jamčijo za pravovernost.

Kam spada Janez Drnovšek? J. Lorenci piše v Delu 8. IV: »Drnovšek se še vedno meša v posle premiera, kar je nedopustno. Na relaciji levica desnica išče neko sredino, nevtralnost« Komentari: ta sredina je samo navidezna, Drnovšek se skuša tako predstaviti ko pa gre za važne odločitve: denacionalizacijo, popravo krivic nekomunistom, za visoke državne položaje, je njegova nasprotovanje desnici, še posebej pa RKC, jasno in glasno.

Upokojeni bivši predsednik: V intervjuju 30. IV zagrebškemu Jutarnjem listu je Kučanova izjava: »RS ne more pristati na manj, kot določa sporazum Račan - Drnovšek« Neumna, nesprejemljiva izjava, ker ne dopušča nobene kompromisne spremembe. Pravilno pravi Dr. D. Ruppel: Odklon sklenjenega sporazuma odpira vprašanje celotne meje. K temu bi še lahko dodal še nujni popravek meje v korist RS na področjih: Razkrižje, Štrigova, na Muri, pri Ilirski Bistrici in še posebej na južni obali Piranskega zaliva. In to še ni vse! Hrvatje razumejo samo jasne besede! Največja Kučanova polomija je posredovanje izplačila deviz njegovim prijateljem Hrvatom iz ljubljanske banke. Zagreb ne odneha in pozicija RS je postala šibka. Za bati se je, da bo RS, da reši Kučanovo polomijo, pristala na plačilo kapitala in obresti. V najslabšem primeru bo to več kot milijarda US\$. Bo Kučan, ki to zakrivil, kaj plačal?

NOTRANJA POLITIKA RS: Zbor je ratificiral protidiskriminacijski zakon. Ta določa enake pravice, enako ravnanje do vseh državljanov. Na tem področju je ogromno nepravilnosti. Posebno je prizadeto izseljenstvo. Primeri so volitve: Izseljenci so omejeni v v pasivni volilni

pravici, aktivne volitvene pravice, biti izvoljeni nimajo. Kot pri številu drugih držav Hrvaška, Italija itd naši izseljenci nimajo svojega volilnega okrožja! Pa nas je 10 krat več kot Italjanov in Madžarov!!! Očividno RS še vedno upošteva Drnovškovo javno navodilo: »Izseljenci ne smejo imeti nobenega političnega vpliva.«

Referendum o izbrisanih: Udeležba (94% opozicija!) 31,4%. Tehnični zakon, ki bi pretirano pomagal »izbrisanim« je bil odklonjen! Pomagalo bo malo, ker bo vlada našla drugo pot, premoč v Zboru jim to omogoča! Zanimivo: Mnogo večja krivica z nepriznanjem državljanstva izseljencem ne zanima nikogar!

Nato: zahteva več denarja za SV in sicer 2% BDP, približno US\$ 400 milijonov. Danes RS porabi samo 1.62% BDP za vojsko. Eden izmed projektov SV je ustanoviti častno stražo za sprejem tujih politikov na belih lipicancih!

Z vstopom v EU bodo dražja avtomobilska zavarovanja: Zakaj? Ker bodo pokrivali škodo, ki zajema celotno ozemlje EU. Povišanje za skoraj 10%, to se bo poznalo še posebej pri rent a car!

Dan upora proti okupatorju, največja zgodovinska laž še velja: in to naj bi bil 27. April 1941, ko so po iniciativi KPS ustanovili »Protiimperialistično fronto«. Ta pa je nasprotno propagirala proti imperializmu in to ne nemškemu nego angleškemu!! Ta dan, to laž so proslavili tudi letos Zanimivo je, da prve izzivalne akcije so bile koncem julija na Gorenjskem in v ljubljanski pokrajini šele novembra.

Prazniki: Boris Jež, najboljši levičarski novinar se pritožuje, da ljudje nič več ne dajo na praznike. Ne vžgejo. Ne pove pravega razloga: Večina praznikov so lažni prazniki. Vzemimo največjo laž : 27. April 1941 naj bi bil dan upora in vstaje. Vsi ljudje danes dobro vedo, da narodne vstaje in upora proti okupatorju takrat ni bilo, če je sploh kdaj bil. Vsekakor partizanom še Tito sam ni priznal vstaje, točno pa je povedal, da so maloštevilni komunisti po 22 juniju 1941 odšli v guerilo po nalogu KPJ!

DRUŽBENI RAZVOJ V RS: Najvplivnejši nemški dnevnik Frankfurter Allgemeine Zeitung komentira knjigo Tamare Griesser Pečar, publicistke in zgodovinarke »Das zerissene Volk« - skregan narod. ¹Gre za opis rdečega teroja, množičnih morišč v Sloveniji. Griesserjeva poudarja (še premalo o.p.!) v knjigi, da je bil partizanski boj usmerjen predvsem proti domačim nasprotnikom. Griesserjeva dobro razume in opisuje obdobje naše revolucije. Šibka je pri opisu nasprotnikov revolucije.

VETRINJE OB SLOVESU

V ponedeljek 28. maja 1945, sem stal približno v sredini odprtega tovarnjaka. Pred menoj sem imel obširno Vetrinjsko polje s samostansko cerkvijo v ozadju.

Tine in Peter sta bila pomešana med valujočo množico, ki je pokrivala travnike in njive. Za silo zgrajeni šotori posebno civilistov, zgrajeni iz smrekovega lubje, razne odeje, trave in nepremočljivih površnikov so dajali videz skrajne revščine..

Pogled se mi je ustavil na železni ograji ob stopnicah transformatorja. Njegove bele stene so žarele v majskem soncu. Komaj dobro uro prej, sem se na to ograjo naslanjal v družbi Tineta in Petra. Onadva sta se leta 1943 rešila, potem ko so Italijani s svojimi topovi napadali Turjak Takrat je bil zajet tudi Lojze, ki so ga partizani umorili v kočevskih gozdovih. Že leta 1942 pa so partizanski morilci pokončali Antona.

Pred slovesom smo se v skupni molitvi še enkrat spomnili pokojnih bratov. Tovornjak se je hitro napolnil. Fantje in možje so mirno vstopali na tovarnjake. Bili so trdno prepričani, da gremo v udobnejša taborišča v Italijo, od tam pa bomo pozneje prešli v napad za rešitev Slovenije.

Fantje so po večini pripadali četrtemu gorenjskemu polku kateremu so po preureditvi v Vetrinju dodelili dopolnilno četo, v kateri sem bil tudi jaz. Bil sem nov med novimi, vendar sprejet s prijaznimi obrazi.

Motorji so zabrneli. Roke in robci so mahali v pozdrav Nasvidenje! Na obrazih ni bilo žalosti, le kaka solza se je utrnila dekletu, ki ni šla s fantom. Po kratkih ovinkih se je skrilo Vetrinjsko polje, tudi koničasti stolp samostanske cerkve je izginil v daljavi.

Skupina preživelih slovenskih domobrancev je pripravila CD zgoščenko originalnih domobranskih pesmi in domobranske godbe iz leta 1944 z komentarjem leta 1989.

Originalni glasovi in godba, ki so zasuti v breznih, so neprecenljivi narodni zaklad!

Na razpolago je še nekaj zgoščenk na Konzorciju Tabora, Štula 23 - 1210 Ljubljana-Šentvid. Cena je 2500.-Sit.

ODŠLI SO

JOŽE LEVSTIK

Je bil rojen 2. oktobra 1922 v dolnji vasi pri Ribnici. Leta 1943, kot zaveden in veren Slovenec, se je pridružil slovenski domobranski vojski, enoti v Ribnici. Pozneje je bil poslan na Primorsko, kjer so imeli spopade z partizani, posebno v Razdrtem, kjer je bil ranjen. Leta 1945 je odšel na Koroško, še ne popolnoma okrevan. Njegove skrbne sestre so ga negovale, da je ozdravel.

Leta 1949 je odšel v Argentino, kjer se je še isto leto poročil z Danico Tekavec. Že v prvih letih sta v San Justu zgradila prijeten in udoben dom. Družina je srečno rasla v hčerkah in sinovih, vnukih in pravnukih. Dvakrat je Jože obiskal Slovenijo in svoje sorodnike.

Po dolgotrajni bolezni je umrl 22. marca, 2004, previden z zakramenti za umirajoče. Na njegovi zadnji poti, so ga spremljali številni sorodniki in prijatelji.

Žalujoci ženi, hčerkam in sinovom ter vsemu sorodstvu naše globoko sožalje.

Tabor in San Juška slovenska skupnost

JANKO ZAKRAJŠEK

Rojen je bil 27. 12.1918 v Ajdovcu na Dolenjskem. Po poklicu je bil organist, najprej v svoji fari pri g. Maliju, kateremu so komunisti zažgali cerkev in novo zgrajeni prosvetni dom, nato je šel v Vavto vas, kjer je

imel odličen pevski zbor. Ko je dobil opozorilo, da mu komunisti strežejo po življenju, se je umaknil v Novo mesto, kjer se je pridružil domobrancem. Tam so že bili njegovi štirje bratje, eden pa je bil ubit leta 1942 v Ajdovcu, ko so partizani divjali.

Janko je bil domobranski pisar, dokler ni bil premeščen v Kostanjevico. Maja 1945 je odšel s svojo enoto proti Koroški, ki pa se je v Raščah razkropila. Janko je prišel v Vetrinje, ravno, ko je bil njegov starejši brat Viktor na tovornjaku za odvoz. Težko ga je Janko pregovoril, da je ostal in ga tako rešil mučeniške smrti, prav tako ostala dva brata. Janko je ostal na Koroškem in zopet vodil pevski zbor. Leta 1948 se je poročil in nato emigriral v Argentino, kjer si je z družico ustvaril prijeten dom z sedmimi otroki.

Pred leti je dobil neozdravljivo bolezen, proti kateri se je vztrajno boril. Vse je vdano prenašal do konca. Omagal je 13. aprila t.l. v Buenos Airesu. Naj mu bo Vsemogočni bogat plačnik za vse veliko delo, ki ga je Janko opravljal v Njegovo čast.

Ženi, otrokom in sorodstvu naše sožalje.

soborec

Naročnikom in prijateljem sporočamo, da je 12. julija, umrla draga delovna in zvesta glavna Upravni-
ca našega glasila ga. Pavlina L. Korošec.

Zahvaljujemo se ji za njeno veliko in vestno
opravljeno delo!

Pokopali smo jo na domačem pokopališču v
Bizoviku.

Ohranili jo bomo v lepem spominu.

*Vročča se tebi je želja izpolnila,
v zemlji domači zdaj truplo leži.*

Konzorcij

DAROVALI SO

Tiskovni sklad

V spomin ob 5. obletnici smrti Ivana Kunovar:

Irena Kunovar	\$ 10.-
Franjo Mejač	\$ 30.-
Ing. Miha Mejač	\$ 25.-
Mery Coffield	\$ 25.-
Ivan Bambič	\$ 10.-
Emerika Širok	\$ 10.-
Mari Kolman	\$ 50.-
Hinko Župančič	\$ 10.-
Lojze Burjes	\$ 30.-

Kanadski tiskovni sklad

Starič Lojze	\$ 20.-
Ziernfeld Henry	\$ 215.-
Meglič Ignac	\$ 20.-
Platnar Lojze	\$ 20.-
Rabzel Francka (Montreal)	\$ 20.-
Petkovšek Vinko	\$ 20.-
V spomin na očeta Jožeta Kastelic,	
Mlakar Marija	\$ 20.-
Rebernak Mari	\$ 10.-
France Hren	\$ Usa 40.-
Genorio Korel	\$ 20.-
Kastelic Jože	\$ 15.-
Dejak Ignacij	\$ 15.-
Vižintin Zdene	\$ 15.-
Gorjup Tone	\$ 15.-

Za Rožmanov dom

Lojze Starič v spomin na p. Franceta

Dejak	\$ 100
Klemenčič Stane (Trenton)	\$ 500.-
Koščak Franc	\$ 25.-
Skubic Anton	\$ 25.-

Za Rožmanov dom je poslala vsoto
v Argentino ga. Ema Pogačar

Za domobranski križ - Midland

Koželj Jože	\$ 15.-
Klemenčič Stane (Trenton)	\$ 200.-
Zakrajšek Martin	\$ 15.-
Seljak Tone	\$ 15.-
Dejak Ignac	\$ 15.-
Vizintin Zdene	\$ 15.-
Ferkul Edi	\$ 10.-
Slak Florjan	\$ 10.-
Kuk Avguštin	\$ 10.-
Gorjup Tone	\$ 10.-
Resnik Rudi	\$ 5.-
Sterle Mertin	\$ 5.-
Klemenčič Anton (Trenton)	\$ 200.-
Skubic Anton	\$ 25.-
V spomin na očeta Jožeta Kastelic,	
Mlakar Marija	\$ 20.-
Štukel Marija	\$ 20.-
Palčič Marija	\$ 20.-
Šalihar Amalija	\$ 20.-
Kokelj Anica \$	15.-
Kramar Ivan \$	15.-
Petrič Fani	\$ 10.-
Platnar Janez	\$ 10.-
Zakrajšek Ivan	\$ 10.-
Šuligoj Danica	\$ 5.-
Dr. Porovne Franc	\$ 5.-

Dar društvu USA

Slavko Stepec	\$ 80.-
Karel Zajec	\$ 30.-
France Hren	\$ 30.-
Vinko Rak	\$ 20.-
Vinko Vrhovnik	\$ 20.-

Prisrčna hvala vsem darovalcem. Bog vam povrni v sreči, uspehu in zdravju!

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

• • •

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

• • •

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

• • •

NAROČNINA (letna):
Za Slovenijo 5.000 SIT.
Za vse druge države 20 USA dolarjev.

• • •

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Ivan Korošec,

Štula 23

1210 Ljubljana Šentvid

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

• • •

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Lektorica: prof. Mira Šekoranja

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Avstrija

**"Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoji,
tam si, Slovenija!"**

(M. Kremžar)

Dunaj